

ataràxia

Índex

EQUIP DE REDACCIÓ: Alumnes de l'optativa de Revista de 1r de Batxillerat: Daniel Arenas, Katy Farrús, Raúl Jiménez i Ares Teixidó.

COORDINACIÓ: Marina Sorribes

EQUIP DE MAQUETACIÓ: Patrícia Belmonte, Núria Caler, Estanis Comella, Dolors Farré, Xavier Gill, Ricard Hernández, Alba Hernández, Moisés López, Joan Llores, Carlos Mayorga, Carles Miranda, Daniel Nieto, Germán Pérez, Aroa Planas, Anna Roset, Oriol Solaní, Anabel Ticó, Eva Tomás.

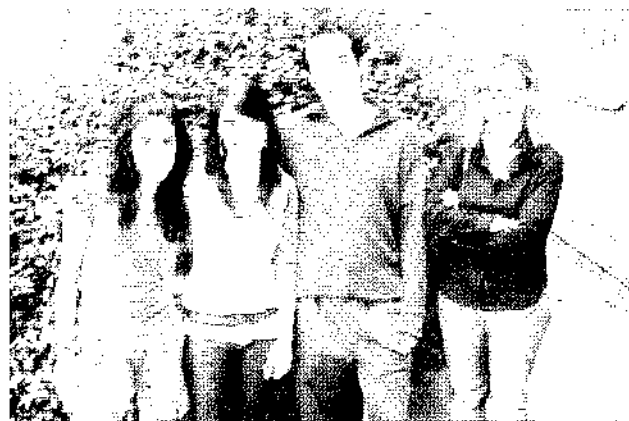
Professors: Beatriz Pallarés, Trini Castilla, David Serra.

DISSENY DE LA PORTADA: GEMMA MIRMÍ sobre uns treballs dels alumnes de 1r d'ESO

COL·LABORADORS/ES: L. Bell-lloch, M. C. Cortés, I. Felis, L. Huguet, G. Mirmí, C. Palau, M. T. Parra, Dep. d'Educació Física, M. Aceituno, A. Agustí, J. Blanco, A. Bonet, M. M. Cabré, S. Caminal, T. Carretero, M. Esteve, A. González, G. Herrero, M. Holgado, I. Majós, L. Messegué, D. Nieto, D. Niemann, O. Marín, E. Miranda, M. Paul, I. Pociño, J. Rebull, S. Rodríguez, J. Ruiz, L. Sánchez, O. Solaní, R. Tresanchez, M. I. Verdú, G. Vilaró, S. Yambock.

D.L. : L-755-1992.

Activitats	4
Opinions i reportatges	28
Literatura	50
Passatemps	69
Fotos de record	72

Equip de redacció

Equip de maquetació

AQUESTA REVISTA HA ESTAT EDITADA GRÀCIES AL SUPORT DE L'ASSOCIACIÓ DE MARES I PARES D'ALUMNES DE L'IES JOAN ORÓ.

Antes de empezar a redactar este escrito para la revista del instituto quiero haceros reflexionar, ayudaros a comprender e iniciaros en el comienzo de un nuevo curso. Me gustaría recordaros una cuestión: ¿Qué significa AMPA?

AMPA es una asociación de madres y padres de alumnos del centro donde se matriculan.

Sirve para mediar entre padres y profesores, en todos los casos donde hayan problemas relacionados con los alumnos, ya sea por comportamientos conflictivos, personales o de cualquier otro tipo, así se consigue unificar la educación entre la familia y profesores atendiendo perfectamente a las necesidades propias de cada alumno.

El AMPA se abastece de los ingresos de los padres, con los cuales se ayuda en las diversas actividades didácticas o recreativas que se ofrecen en el centro.

Yo, Mª Carmen Cortés, como miembro del AMPA durante cinco años, trato de llamar la atención de los padres de los alumnos de este centro para que hagáis una reflexión sobre el futuro cercano de vuestros hijos.

Sé lo que podéis pensar al tener que comprometeros con más actividades: que ya tenéis demasiado trabajo como para coger otro. Pero alguna vez se tiene que tomar la iniciativa respecto a temas que son interesantes para vuestros hijos, así que aunque no se tenga tiempo, aunque haya más gente que pueda hacerlo, se necesitan personas con ganas, que lleven las cosas hasta el final.

No se exige nada, simplemente voluntad y amor hacia los vuestros.

Los miembros del AMPA se reúnen una vez al mes, se comentan las cosas que se pueden realizar, los problemas que pueden llegar a surgir al cabo del curso... Así que, poniendo fin a la cadena evolutiva, ya que unos entran y otros por desgracia se van, me gustaría daros ánimos a todos los que lleguéis y os incorporéis a esta asociación ya que todos podemos seguir adelante.

Ánimo a todos.

Mª Carmen Cortés, tesorera del AMPA

EDITORIAL

Un any més arriba a les nostres mans l'Ataràxia, la revista de l'Institut Joan Oró, i un cop més em dona l'oportunitat de dirigir-me a tots els que formem la comunitat educativa del nostre centre. Aquest ja és el tercer cop que ho faig com a director del "Joan Oró" i el primer que vull fer és donar les gràcies i reconèixer la feina de totes aquelles persones que fan possible que la revista arribi a les nostres mans. Sé que no és fàcil que una revista com la del nostre institut vegi la llum any rera any i que, perquè això sigui possible, cal el treball de moltes persones, des de la professora Marina Sorribes que n'és la màxima responsable, i dels professors Trini Castilla i Beatriu Pallarés com a responsables del disseny i de la maquetació, fins als membres de l'equip de redacció que tantes hores passen pensant quines coses poden ser del màxim interès per als lectors. A tots vosaltres, repeteixo, moltes gràcies. I gràcies també a l'AMPA del nostre institut que és qui financia la seva impressió.

Són moltes les coses que us voldria dir i per tant cal anar al gra. Tots junts hem cobert un altre curs escolar i això ens ha de servir per a reflexionar sobre aquelles coses que hem fet bé, aquelles que hem fet malament i aquelles que haguéssim pogut fer millor. Tots junts hem fet "Institut" i voldria que ara que s'acaba el curs tots penséssim com podem millorar tot allò que és i que representa l'institut Joan Oró. Una nota trista d'enguany és que malauradament no hem pogut tenir entre nosaltres el doctor Joan Oró, el científic lleidatà que dona nom al nostre centre. El seu delicat estat de salut ha fet totalment impossible que poguéssim tornar a presidir l'acte de lliurament dels premis que porten el seu nom, tal i com hagués estat la seva voluntat. Ho lamentem profundament.

El nostre institut, igual que la resta de centres d'ensenyament, viu moments complicats, moments de canvis en tots els sectors i tots plegats ens hem de preguntar on anem i on volem arribar. Cada any hi ha canvis al sistema educatiu. Cada any sorgeixen nous plantejaments, nous currículums... Però cal no desesperar. Tal i com diu un bon amic meu, "després de la tempesta sempre arriba la calma", i aquesta calma segur que arribarà ben aviat. Almenys això desitgem tots els que formem la comunitat educativa del nostre institut.

Ara que s'acaba el curs és evident que tenim una doble sensació. Una d'alegria perquè el curs s'acaba, i per alguns s'acaba fins i tot la seva estada a l'institut després de molts anys. Alegria que s'incrementa si hem fet les coses ben fetes i els resultats són els esperats. Però també és evident que tenim un sentiment de tristor. De tristor perquè s'acaba un curs en el qual heu gaudit de moments molts bons i d'altres de no tant que és millor oblidar al més aviat possible. És un moment en què us acomiadareu, sobretot els que ara acabeu el batxillerat, de molts amics amb qui possiblement no tornareu a compartir les bones estones que heu passat a l'institut. Estic segur que ho recordareu sempre. Pels professors també és un moment de comiat d'alguns companys pels quals també vull tenir un record molt especial. És el cas de la professora de llengua castellana Teresa Parra que es jubila després de dedicar molts anys a l'ensenyament de les diferents promocions d'estudiants que han passat per l'institut. I també és el cas d'aquells professors que pels motius que siguin aniran a altres centres a continuar ensenyant a diferents generacions de nois i noies. A tots ells també moltes gràcies perquè sense la seva col·laboració la vida a l'institut hagués estat del tot impossible.

Als que marxeu del nostre institut m'agradaria demanar-vos que, allà on sigueu, en parleu sempre amb el màxim respecte. Voldria que els vostres records us portin sempre a pensar que aquí s'hi queden un grup de persones, de professors i d'amics, que continuem treballant com sempre amb l'objectiu d'aconseguir que les coses vagin de la millor manera possible. Tant de bo que sempre en tingueu un bon record.

I per acabar, també us vull reiterar una cosa que us demano cada any. Guardeu la revista que ara teniu entre les vostres mans, sobretot els alumnes que enguany abandoneu el nostre institut. Procureu guardar-la amb la màxima estimació. Ara potser no li doneu massa importància però amb el pas dels anys veureu com en són d'importantes les fotos i els escrits que hi publiquem de tots vosaltres. D'aquí a molts anys podreu tornar a veure aquell company o companya amb qui va compartir uns anys de la vostra vida i al que potser no heu tornat a veure mai més. Penseu que és impossible tornar a recuperar el temps passat però sí que és possible recuperar els records. Uns records que tenen més importància a mesura que passa el temps.

Josep Felis.

ACTIVITATS

Gala 2003

La gala de batxillerat del curs 2002-03 va començar amb el bon propòsit d'acomiar els alumnes de segon. Alumnes que han estudiat al Joan Oró des de primer d'ESO, o que havien començat cursant batxillerat i encara que no hagin estat tant de temps al centre, també han viscut moltes hores entre aquestes parets, aquests companys i professors. La gala va tenir lloc a la sala d'actes. Els professors mostraven la seva satisfacció, encara que deien que els enyorarien. Alguns companys

dels que van intervenir ens van fer quasi plorar i a la vegada riure. Després van pujar els alumnes amb matrícula d'honor, van parlar una miqueta, i a continuació, un a un van començar a desfilar tots els alumnes per recollir els seus diplomes i l'orla del seu curs. L'ambient d'alegria i d'emoció s'estenia entre tots els presents. Els pares satisfets perquè els seus fills han culminat una etapa educativa amb èxit, i els nois i noies il·lusionats davant del futur que s'obre als seus ulls.

El director, acompanyat de dos professors i el representant dels pares d'alumnes, dient unes paraules.

Diversos representants dels alumnes van intervenir emocionats.

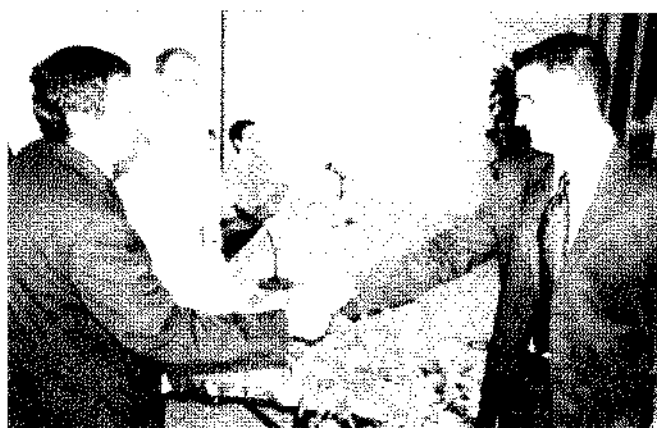

Els estudiants mudats i contents assisteixen a l'acte.

Tots escolten amb atenció.

ACTIVITATS

El representant de l'AMPA Sr. Josep Gelonch donant la matrícula d'honor a l'alumne Joan Gelonch.

Les cinc flamants matrícules d'honor.

Els tutors entreguen les orles als nous graduats.

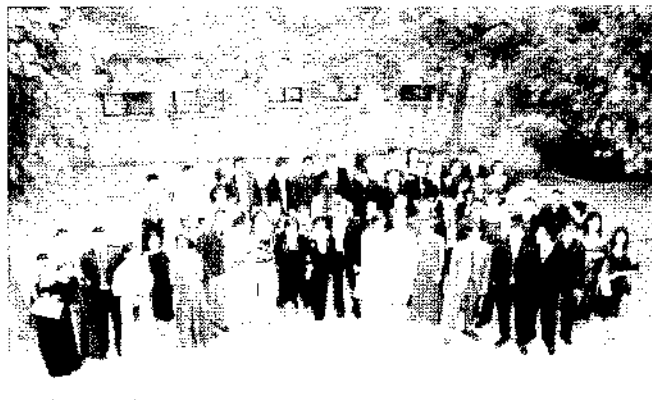

Foto de la gran família de 2n de batxillerat.

Jubilació dels Srs. R. Tudel i M. González

El curs passat (2002-03) es van jubilar dos professors que portaven exercint molts anys al nostre institut: Roger Tudel, catedràtic de llengua i literatura espanyoles i Miguel González catedràtic de dibuix.

A més de la tasca professional ambdós compartien la pràctica de l'art. El Sr. Tudel va dirigir la coral de professors dels instituts durant una llarga etapa i el Sr. González creava

escultures que s'han pogut contemplar en exposicions i a diferents espais públics de Lleida.

Com és tradicional, els companys del claustre de professors els van homenatjar en la festa de final de curs. Al dinar hi assistiren, a més, el Sr. Inspector Josep Borrell, i el regidor de cultura de l'ajuntament, Sr. Llevot, tots dos antics professors del centre.

ACTIVITATS

A l'hora dels postres els parlaments de les autoritats educatives agrairien la tasca desenvolupada i es van lliurar diferents obsequis. Els dos professors, al seu torn, van exposar la seva reflexió sobre la tasca professional exercida i el significat del moment present en deixar-la.

Va resultar un instant emotiu en què l'actuació de la coral de professors hi va posar la nota alegre i distesa.

Desitgem als Srs. Tudel i González que puguin gaudir a bastament de la seva nova etapa personal, i frueixin d'una llibertat ben merescuda.

C. Palau

El Sr. Miguel González rebent un detall dels seus companys/es.

Els homenatjats, amb membres de la directiva, inspecció i AMPA.

El Sr. Roger Tudel dirigint la seva coral de professors/es.

La coral de professors va sorprendre els assistents amb uns cants de comiat.

La Castanyada

La castanyada és una activitat que es fa cada any. Es realitza el dia 31 d'octubre, vigília de Tots Sants.

Aquest dia, després de tres dures hores de classe a les 11:30 els enfeïnats alumnes de 4t d'ESO van començar a vendre les castanyes i la beguda. A continuació els nois i noies de l'ESO van participar en uns tallers organitzats pels alumnes del Mòdul Superior d'Animació Físicaesportiva.

Aquests tallers consistien a fer panellets, dibuixar caricatures, fabricar-se collarets,

buidar carabasses i fer-ne cares, pintar samarretes i practicar els primers auxilis, jugar a ser actors interpretant papers.

Per als alumnes de batxillerat i els del Mòdul Mitjà d'Arts Gràfiques havien preparat una gimcana titulada "De Cine" on s'hi feien diverses proves relacionades amb el món del cinema.

Algunes de les proves van ser realment dures, però tot plegat va ser molt divertit.

Katy Farrús

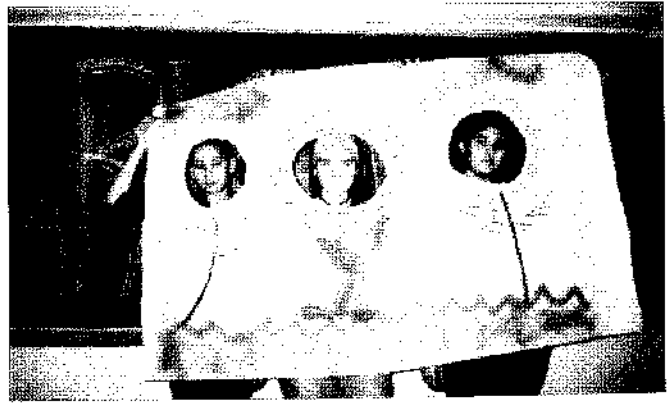
Els tallers de carabasses van tenir molt èxit.

Els nois de 2n d'ESO s'hi fixaven molt.

Els de primer ho remenaven tot amb traça.

Les "floretes" de 2n mostren el resultat del seu art.

ACTIVITATS

Els de batxillerat s'empassaven estoicament els terribles beuratges.

Les proves de la gimcana eren realment dures.

Festival de Nadal 2003

Un altre cop els nois i noies del nostre institut s'han afanyat a preparar les seves actuacions, balls, acudits... Han fugit de la monotonia escolar per oferir-nos altres facetes creatives.

El dia 19 de desembre a la sala d'actes vam poder gaudir dels resultats d'aquests preparatius: EL FESTIVAL DE NADAL 2003.

Van destacar sobretot les actuacions amb guitarres, cants "a capella", fins i tot balls de saló. També uns companys del mòdul d'Animació Fisicoesportiva, van voler emular el grup teatral "Tricycle" representant alguns dels seus gags més famosos.

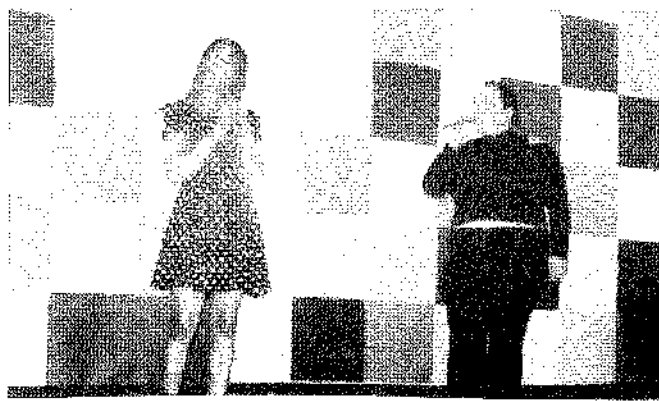
La gala va ser presentada per alumnes de segon de Batxillerat (Joan Espasa i Laia Vilalta), que sovint eren interromputs per "les dones de la neteja" (J. Macià, A. Cardona, X. Castro) que irrompien a l'escenari quan els venia de gust, tot i que hi havia "una segurata" que intentava posar ordre (A.M. Martín).

Tot plegat, va esdevenir una bona manera per acomiadar el trimestre i alhora l'any 2003.

Caterina Farrús
Ares Teixidó

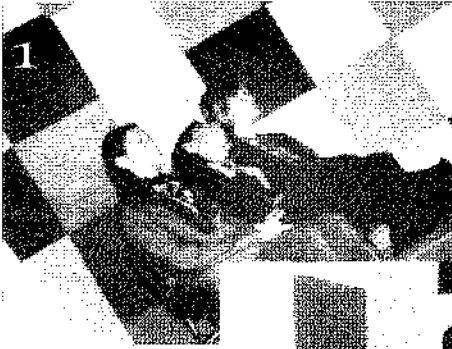

Els presentadors del festival, la Laia i el Joan.

La Sandrine i la Mo del Mar van cantar una cançó francesa.

ACTIVITATS

- 1.- El "tricle" femení.
- 2.- Les imitacions del "tricle" van ser molt divertides.
- 3.- El públic aplaudia i participava de la festa.
- 4.- La "salsa" no hi va faltar.
- 5.- L'escenari va ser envaït per les senyores de la neteja i periodistes.
- 6.- La presentadora Gemma a punt de sortir.
- 7.- Les noies d'ESO marcant ritme.
- 8.- Una parella de cine.
- 9.- El Josep i l'Adelina amb un tango magistral.

ACTIVITATS

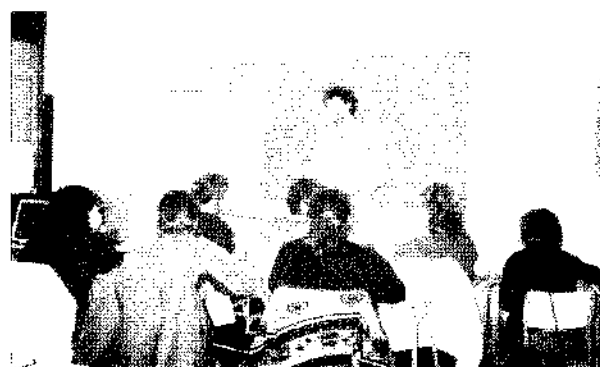
La mediació

Aquest curs 2003-2004 alguns professors, alumnes i membres del PAS de l'IES Joan Oró han iniciat voluntàriament un curs de formació de "Mediació de conflictes entre iguals", organitzat pel Departament d'Ensenyament. L'objectiu és implantar aquest sistema de resolució de conflictes durant el curs 2004-2005.

Alumnes i professors de l'IES Joan Oró assisteixen conjuntament al curs de mediació.

La mediació pretén que els nois i noies desenvolupin habilitats per fer front als conflictes que, de manera natural, viuran al llarg de la vida, i suposa una aportació a la cultura del diàleg, el consens i la pau. Aquesta via interpersonal de resolució de conflictes corresponsabilitza tots els agents de la comunitat educativa en el manteniment d'un clima positiu de treball.

El professor impartint el curs.

Excursió de tutoria de 1r i 2n d'ESO: Carquinyolis i galeries a dojo!

Els alumnes de 1r i 2n van gaudir de la primera excursió de curs el passat 20 d'octubre a l'Espluga de Francolí. El viatge va començar a un quart de nou, els alumnes estaven impacients i alegres, i les tutores de 1r i 2n passaven llista. En arribar a l'Espluga van esmorzar al peu de la cova que anirien a visitar. El grup es va dividir en dos: el grup d'alumnes de 2n visitarien primer la fàbrica de carquinyolis, els de 1r entrarien a la cova de la Font Major i després es rotarien.

A la fàbrica de carquinyolis els alumnes van poder veure la feina de les persones que fan carquinyolis i també neules i "ventalls", van

poder degustar els diferents dolços i comprar-los a la mateixa fàbrica.

A les coves van poder veure una esplèndida exposició sobre la vida prehistòrica dirigida per un guia. La cova de la Font Major manca d'estalagmites i estalagmites, però són grans i amples, semblen unes galeries, els alumnes van poder sentir el món subterrani més a prop.

Per acabar van dinar i van visitar la plaça del poble on hi ha una alta església al bell mig, i després tornada del grup cap a casa; segur que ja estaven tips d'estar sota terra!

Eric Miranda

Francolí

Coves meravelloses
Que ja fa molt temps
Els nostres ancestres
Ens van oferir.

No tenim escrits
Que ens diguin com eren
Que ens parlin d'aquí
De tot el que feien.

Quina pau devia haver
Les nits de tempesta
Dins les coves
Que et protegien.

El teu riu, semblava viu
Brillant a la llum del sol
I elegant a la llum de la lluna.

Eren lliures per viure,
Estimar i admirar
A humans i animals
Jugant sota la pluja.

Eren feliços així,
I no necessitaven res
Perquè ben mirat
Ho tenien tot.

Lídia Mesegué
2n ESO

Bèsties i persones

El dijous de la segona setmana de març va ser un altre dia en el qual els alumnes van poder gaudir de les bones obres de teatre dirigides als estudiants de 1r i 2n cicle d'ESO.

Aquesta vegada va ser el primer cicle el que va poder observar en directe l'actuació dels actors que interpretaven el "Llibre de les bèsties" de Ramon Llull, escriptor català del s. XIII.

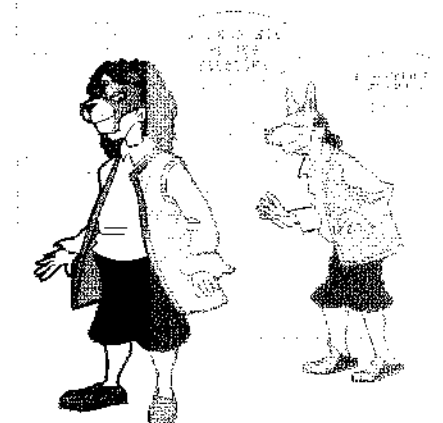
Va ser una obra molt entretinguda i ben interpretada, plena de paral·lelismes entre els humans i els animals i el més interessant és que combina pensaments filosòfics amb els típics personatges plans dels contes i les faules.

Amb aquesta obra els alumnes de primer i segon van poder recordar un gran personatge català com és Ramon Llull.

A més a més, veure teatre en directe és una bona manera de comprendre l'esforç que fan els actors per interpretar-nos les més belles obres teatrals i al mateix temps coneixem de primera mà la visió del món que tenia una figura cabdal de la cultura catalana de l'època medieval.

Ens adonem que les qualitats i defectes que reflecteixen els personatges de l'obra encara existeixen en els nostres dies: l'astúcia, la maldat, la fidelitat, el poder de la força i de la intel·ligència... Tot això ens resulta molt familiar.

Eric Miranda
2n d'ESO

ACTIVITATS

Dissabte, diumenge i dilluns

DISSABTE, DIUMENGE I DILLUNS és una obra de teatre d'Eduardo de Filippo (1900-1984), traduïda i adaptada per Sergi Belbel.

El dia 27 de gener la vam anar a veure a Barcelona, al Teatre Nacional de Catalunya, els alumnes de 2n de batxillerat i un grup de primer amb el departament de llengua catalana.

L'autor ens presenta un retrat de la societat italiana dels anys cinquanta, és a dir en plena postguerra.

Una parella de petiburgesos napolitans, Rosa i Peppino Priore són els caps d'una gran família que va perdent els lligams que els unia. Surten diferents temes: l'educació dels fills, l'harmonia familiar, les relacions amb els veïns, el canvi del rol social de la dona, l'amor pel teatre... un complex món de relacions humanes que va trencant-se quan el diàleg va

desapareixent. Llavors només l'amor sincer i la confiança pot redreçar el camí. El tema central, la manca de diàleg, és perfectament extrapolable al nostre temps i molts cops ens hem pogut sentir identificats amb els personatges.

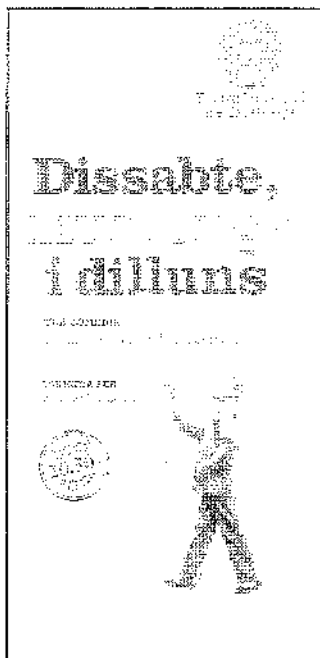
Cal destacar el paper principal de Jordi Bosch (el "pare" de *Majoria Absoluta*) com a cap de família gelós i exagerat.

En conjunt tots els actors i actrius (coneguts sobretot per la televisió) fan un treball excel·lent.

També ens va agradar molt el muntatge escènic de l'obra.

Malgrat la llarga durada de la representació ens va resultar força interessant i divertida.

Ares Teixidó i Katy Farrús

Al matí vam visitar el pare Gaudí. Un grup de batxillerat posa davant de la casa on va viure Gaudí mentre construïa el pare.

Portes obertes

L'últim dissabte del mes de gener les portes del nostre institut es van obrir per a tothom. Com ja ve sent habitual des de fa uns quants anys. Les instal·lacions, les aules, laboratoris, seminaris, sala d'actes, pavelló, cafeteria... etc, queden disponibles per rebre uns nous visitants. Els futurs alumnes acompanyats de les seves famílies i professors poden passejar pel centre i conèixer el que pot ser el seu proper lloc d'estudi i el seus docents. A la sala d'actes es fa una xerrada informativa sobre el funcionament del centre i el seu projecte educatiu a càrrec de la junta directiva.

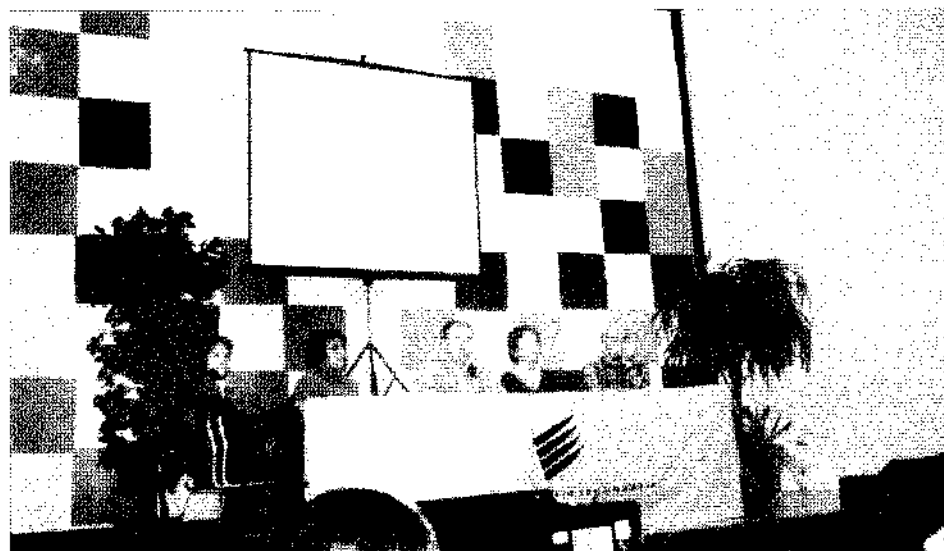
La visita s'acaba al bar amb un refrigeri de comiat.

El professor de física i química, Sr. Yús, fent una demostració experimental.

El laboratori de Química es va omplir de futurs alumnes.

La sala d'actes va acollir les famílies que van venir a la jornada de portes obertes.

ACTIVITATS

Acte de lliurament dels III Premis Joan Oró

Un total de 35 alumnes de sisè de Primària de diferents col·legis de Lleida han participat en la tercera edició del Premi Joan Oró que el passat dilluns 21 de març al vespre va celebrar l'acte de lliurament de premis. Elena Rábade, del col·legi Frederic Godàs, ha estat la guanyadora d'enguany, mentre que el segon premi ha estat per a Júlia Llorca, del col·legi Espiga, i Joel Balboa, del col·legi Joan Maragall, va guanyar el tercer premi. Així mateix, el jurat va decidir atorgar cinc mencions especials a causa de l'elevat nivell dels participants.

La nota trista de la tercera edició dels premis Joan Oró ha estat l'absència del doctor Oró, que ens havia acompanyat anys anteriors i

han de resoldre unes qüestions de diferents àmbits relacionats amb els seus estudis, i una segona en què els participants poden fer una demostració d'alguna de les seves habilitats específiques. Aquest any hem gaudit d'algunes audicions musicals de gran nivell, així com recitals de poesia, diferents xerrades, experiments diversos i exposicions relacionades amb la informàtica.

A més del lliurament de premis, els assistents a l'acte van poder escoltar una interessant conferència del catedràtic de matemàtiques de l'IES Joan Oró Màximo Pascual sobre "Los números y su escritura a través del tiempo".

A l'acte de lliurament de guardons hi va assistir el regidor d'Educació de l'Ajuntament de Lleida, Ramon Camats, i l'inspector Josep Borrell en representació del Director dels Serveis Territorials d'Ensenyament a Lleida, Carles Vega. També hi van assistir tots els alumnes participants, així com familiars seus i representants de tots els col·legis que han pres part en la tercera edició del Premi Joan Oró.

El professor Joan Oró.

que no va poder presidir l'acte d'entrega de guardons pel seu delicat estat de salut. Malgrat la seva absència, aquest premi s'ha consolidat plenament i s'ha convertit en un referent dins de la comunitat educativa de la ciutat de Lleida.

El premi Joan Oró pretén distingir aquells alumnes de l'últim curs de primària que destaquen pel seu treball i per les seves habilitats específiques. Per aquest motiu consta de dues parts. Una primera en la qual els alumnes

Josep Felis

El director, J. Felis, adreçant-se als alumnes participants.

ACTIVITATS

Fent experiments enginyosos.

Dos nois explicant els seus "invents".

Una participant en la prova individual lliure.

La música hi va ser molt present.

La xocolatada final va reparar les energies dels concursants.

Un moment d'una representació pianística.

ACTIVITATS

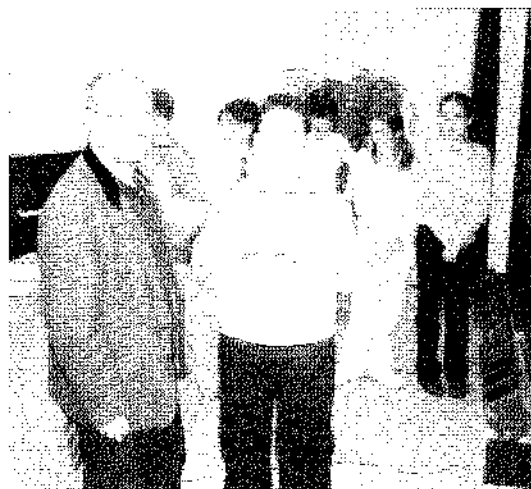
El Sr. M. Pascual dis-
serià sobre l'origen
dels números.

Un grup de participants del col·legi Frederic Godàs van fer un
recital poètic sobre J. Verdaguer.

L'inspector J. Borrell lliurant els diplomes als guanyadors.

El regidor d'Educació donant els diplomes.

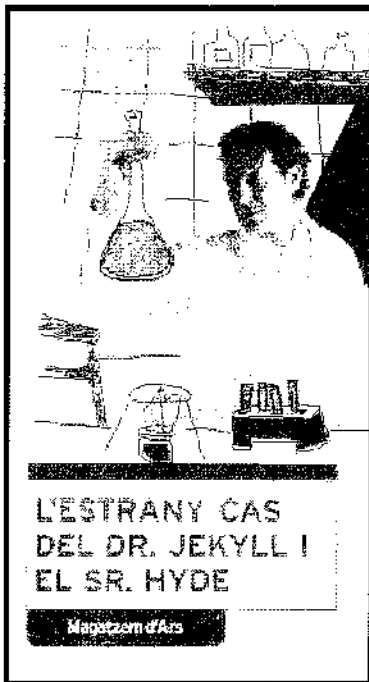

Tots els participants van rebre un diploma acreditatiu.

Foto de família,
alumnes i autoritats
educatives.

El cas misteriós del Dr. Jekyll i Mr. Hyde

Els alumnes de 3r i 4t d'ESO vam anar a veure la representació teatral sobre la novel·la de Stevenson.

La comprensió de l'obra va ser senzilla, perquè ja havíem llegit el llibre poc temps abans.

La història tracta d'un metge obsessionat amb

l'estudi del bé i del mal en la personalitat humana. L'obra fou representada amb els canvis mínims, canvis com l'augment de personatges femenins o un de més significatiu, el final de l'obra, ja que el Dr. Jekyll es tira un tret en comptes d'enverinar-se.

La interpretació va ser molt acurada i ens va agradar força.

Óscar Marín
Sandrine Yambock
Imma Ruíz

Conferència del VIH

El dia 20 de gener del 2004, els alumnes de 1r de Batxillerat. Vam assistir a una conferència sobre la Sida a la nostra biblioteca. La doctora Mª Teresa Puig, metgessa del Departament de Medicina Interna de l'Hospital Arnau de Vilanova de Lleida, especialista en malalties infeccioses ens va informar de com es pot transmetre el virus de la Sida, VIH; Virus de la Immunodeficiència Humana. Ens va aclarir alguns dubtes sobre les precaucions que hem de tenir per evitar possibles contagis, així com desfer alguns prejudicis envers aquests malalts. La xerrada va resultar interessant i aclaridora per a molts de nosaltres.

Raúl Giménez Méndez

La Dra. Teresa Puig impartint la conferència.

ACTIVITATS

Visita a *El Periódico*

El proppassat dos de març de 2004, els meus companys de classe i jo vam anar a Parets del Vallés (Barcelona) a visitar la rotativa del diari *El Periódico*.

Ens van fer seure en una sala de conferències per fer-nos una petita introducció; una de les curiositats que ens van explicar va ser que l'empresa feia gairebé set vegades el Camp Nou.

A més a més, ens van ensenyar i explicar on deixaven les bobines de paper, quant pesava cada bobina, els colors, com els deixaven a les prestatgeries... Després de veure el magatzem, ens van ensenyar on feien el muntatge del diari, les màquines amb què l'imprimien, les tirades que feien, els exemplars que podien arribar a imprimir, (uns 70.000 exemplars al dia) també vàrem veure les pinces transportadores dels diaris, les quals eren anomenades informalment *Dragon-Khan* o *Muntanyes Russes*, per la seva forma similar. També vam veure unes màquines que sense desmuntar el diari introduïen entre les pàgines d'aquest,

uns suplements informatius. Llavors, ens vam adonar que les persones que treballaven allí no havien de portar els diaris impresos amb carretons per carregar-los a les furgonetes que havien de portar els diaris a Lleida, Barcelona... aquesta operació la feia una cinta transportadora processada per un ordinador.

Al final de la visita al "*Periódico*" ens van obsequiar amb una bossa que contenia "*El Periódico*" en català o en castellà, un diari en què ens explicaven els procediments i les màquines més detalladament, un còmic de "*Mortadelo i Filemón*", en castellà, el diari "*Sport*", un Cd-Rom anomenat "*El CD ROM del Barça*" i el llibre de lectura conegut per molts de nosaltres, "*El món de Sofia*".

La visita va durar més o menys una hora, quan vam sortir d'allí vam anar cap a Barcelona, a voltar per la ciutat.

Vam arribar a Lleida prop de les vuit.

Oriol Solaní Vera
2n Arts Gràfiques

Els alumnes del cicle davant les portes del Grupo Zeta, amb un obsequi.

Els americans ens visiten

El dia 14 d'abril van arribar a Lleida els estudiants del centre Traip Academy de Kittery, de l'estat de Maine, participant d'un intercanvi que anem fent des de fa 16 anys. Abans d'arribar a la nostra ciutat havien estat tres dies fent turisme per Madrid i Toledo.

Des del primer moment hi va haver molt bon ambient ja que molts de nosaltres havíem anat l'any passat als Estats Units i ja ens coneixíem.

El dijous va ser el primer dia amb nosaltres. A primera hora del matí el director del nostre centre els va rebre i van visitar l'institut. Després van anar a veure la ciutat, visitant la Paeria, la Seu Vella, etc. A la tarda van anar al carrer Major a comprar perquè és una de les coses que més els agrada.

Divendres i dissabte van anar tots junts a la Vall de Boí, on van poder descobrir la bellesa de les nostres esglésies romàniques. Van caminar una mica per la muntanya i van passar fins a França.

L'endemà després d'haver dormit les hores necessàries per refer-nos del cansament vam anar a la fira de la decoració del Camps Elisis.

Dilluns els americans van anar de visita a la ciutat dels romans, Tarragona.

En tornar ens explicaven que el sol de la platja de Salou els havia canviat el color.

Dimarts van fer una excursió a la ciutat comtal i van quedar meravellats de l'art de Gaudí.

El dia següent el van passar amb nosaltres a l'institut, al riu, pels carrers de Lleida... A la nit vam celebrar un sopar de comiat i cada americà ens va dir què era el que més li agradava de Lleida. Va ser un sopar molt divertit i sempre el recordarem. A l'endemà ja marxaven, ben aviat, amb una expressió de son i tristesa als ulls.

Tamara Carretero
Josep Rebull
Adelina Agustí

El grup d'americans va visitar la Paeria, els va rebre el regidor d'Educació R. Camats.

ACTIVITATS

Visita a la UDL

El passat dia 12 de març, els alumnes de 2n de Batxillerat, van assistir a la jornada de portes obertes de la UDL. Cada alumne va anar a la facultat de l'especialitat que vol cursar després del Batxillerat. A cada facultat van explicar quines carreres es fan, que hi ha per elegir. Després hi va haver un petit esmorzar, i després cada persona va anar amb un professor

de la facultat, depenent de la carrera elegida. Ens van explicar de què constava la carrera i de quants anys s'han de cursar. Va ésser una jornada molt interessant per a aquell que encara no sabia quina carrera elegir.

Maria del Mar Cabré
2n Batx. A

Sant Jordi 2004

Els actes de celebració del dia de Sant Jordi a l'IES Joan Oró van consistir en un recital de poemes relacionats amb la simbologia d'aquest dia tan especial, amb l'arribada de la primavera, els canvis de la natura, les roses i els sentiments que desvetllen.

Un grup d'alumnes de 1r d'ESO i dues noies de tercer van ser els/les rapsodes que, acompanyats a la guitarra per O. Bresolí i al piano per N. Tamí i A. Rodríguez, ens van oferir poemes de M. Martí i Pol, M. Torres i altres autors.

En acabar l'acte poètic va tenir lloc el lliurament del XIX Premi Agustí Ricart de prosa i poesia que cada any és concedit en aquestes dates als millors treballs narratius i poètics dels alumnes participants.

Aquests premis són subvencionats per l'Associació de Mares i Pares del nostre centre.

El jurat presidit pel director Sr. Josep Felis estava format a més per dos membres del Departament de Llengua Castellana: la Sra.

Mari Torrego i la Sra. Carme Palau i dos membres del Departament de Llengua Catalana: la Sra. Carme Escué i la Sra. Marina Sorribes.

El resultat de la deliberació del jurat va ser el següent:

1r Premi de Prosa de Batxillerat per a l'obra *El abrazo* de Zaira Jovells de 1r de Batxillerat.

1r Premi de Prosa d'ESO guanyat ex aequo per Alexandra Bonet de 4t d'ESO amb l'obra *Escaquer de nit* i Eric Miranda de 2n d'ESO amb l'obra *Obrint camins*.

Accèssit de prosa per a *Un pequeño sueño* d'Imma Ruíz de 3r d'ESO.

Els premis de poesia van quedar deserts.

Tots els guanyadors van rebre, a part del reconeixement i felicitacions del públic assistent, un taló per valor de 90 € i l'accèssit, un taló per valor de 40 €.

La festa va acabar al pavelló poliesportiu animant els equips de Batxillerat i dels mòduls d'Arts Gràfiques i d'Animació Fisicoesportives.

ACTIVITATS

El públic va animar en el partit de futbol.

Un triangular molt disputat.

Els alumnes de 1r d'ESO van recitar poemes sobre S. Jordi i la primavera.

El president del jurat, Sr. Felis, donant el premi a la guanyadora de Baxillerat, Zaira Jovells.

Membres del jurat amb els guanyadors.

ACTIVITATS

Excursió a Andalusia

Tots els alumnes de quart d'ESO, esperàvem ansiosos l'arribada de l'excursió a Andalusia.

Aquest any i per mitjà de votacions es va escollir visitar les tres ciutats més conegudes d'Andalusia (Còrdova, Sevilla i Granada).

Aquesta excursió es va posar en moviment el dia 29 de març fins al 3 d'abril.

Vam sortir del Camp d'Esports de Lleida, a les 6:00 del matí, i vam arribar a Còrdova a les 7:00 de la tarda. Una vegada allà ens vam instal·lar a les habitacions, i després ens van deixar temps lliure per comprar o per visitar la ciutat. A la nit, alguns alumnes van sortir a donar un tomb per la ciutat, ja que l'hotel estava al centre, però uns altres van decidir quedar-se a les habitacions fent pinya.

A l'endemà de bon matí, vam anar a veure la Mesquita de Còrdova. Després de la visita ens vam ficar de camí cap a Sevilla.

A la tarda vam agafar el bus de la ciutat i ens vam dirigir cap al centre. I li havia una distància de 30-45 minuts. Allà ens van deixar temps lliure per anar de compres o visitar algun monument.

A la nit, no ens van deixar sortir de l'hotel, ja que el temps no ens acompanyava. Allà vam conèixer gent nova.

A l'endemà vam estar tot el dia de visita per Sevilla. Vam visitar "La Giralda", "Los Reales Alcázares", "La Torre del Oro", "El barrio de triana", "La plaça de toros", "La Catedral"...

L'últim punt de la ruta, era Granada i la "Alhambra" amb els seus jardins i belles arcades àrabs.

Aquesta excursió va ser molt divertida. I tots els alumnes de quart, proposem que l'any que ve els nostres successors escullin Andalusia perquè la veritat, val la pena.

Ainhoa González

Judit Majós

Sílvia Caminal

Maria Paul

Al davant de la Mesquita de Còrdova.

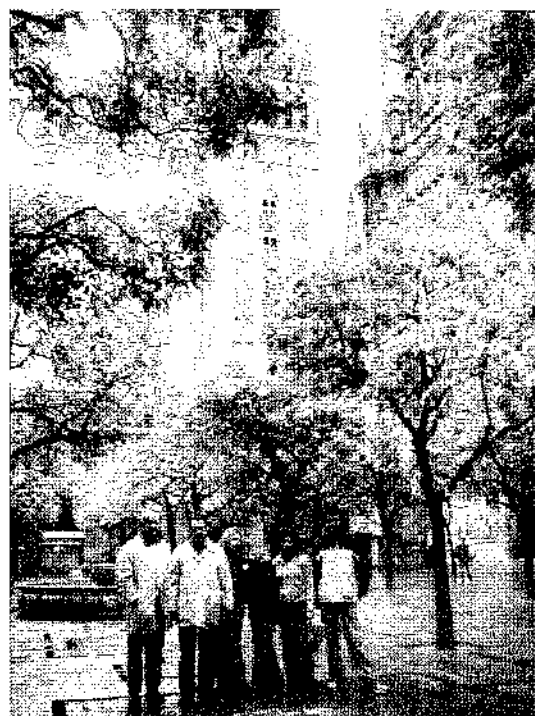

Descansant a "Los Reales Alcázares" de Sevilla.

ACTIVITATS

Apreciant la bellesa de l'art àrab.

Amb la Giralda de Sevilla al fons.

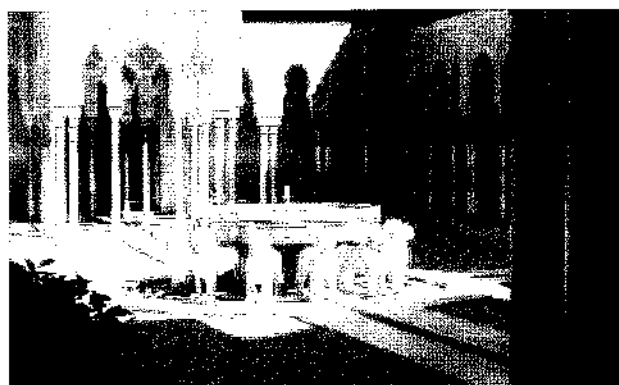
A l'interior de la Catedral de Granada.

Profes i alumnes descansant a la Serra d'Albaicín.

Un grupet de 41 d'ESO contemplant el panorama granadí.

"El patio de los leones" de l'Alhambra de Granada enmig d'una espanya solitud.

ACTIVITATS

Destí Roma

El passat 28 de març els alumnes de segon de Batxillerat del nostre institut ens vam haver de llevar molt d'hora, ja que a les 4 de la matinada sortíem del camp d'esports. N'hi va haver que van arribar amb les llenganyes als ulls, d'altres amb el llençol marcat a la cara, i d'altres amb cara de no haver dormit, ja sigui pels nervis o perquè van aprofitar per sortir, o acabar de fer la maleta. Això sí, tots vam arribar a l'hora, no com a les primeres hores de classe, que es fa impossible arribar-hi.

Un cop carregat el maleter de l'autobús amb tot l'equipatge, vam emprendre el viatge cap a Girona, des d'on començaríem el nostre últim viatge com a alumnes del Joan Oró.

En un obrir i tancar d'ulls ja havíem aterrat a l'aeroport de Ciampino, on l'espera de les maletes es va fer eterna. I encara més complicat va ser trobar la persona que ens havia d'acompanyar fins a l'Hotel Fiamma, on ens instal·laríem durant tota la setmana. La sortida va ser molt atafegada des del moment que vam trepitjar la capital italiana.

Vam visitar monument per monument, museu per museu, basílica per basílica, i tot acompanyats d'una gran guia turística. Entre tantes visites, la gana era la protagonista, sort que el menjar italià és d'allò més bo.

El temps va acompanyar i vam poder fer totes les activitats previstes. Fins i tot vam poder disposar de "temps lliure" per fer de les nostres i anar de compres.

Per moure'ns per Roma havíem d'utilitzar el transport públic, el que per la majoria era el més divertit. Érem trenta persones i tots volíem seure, així doncs pujar a l'autobús era com una estampida, ens emportàvem tot el que trobàvem al nostre pas.

A la nit també es van fer algunes sortides a part de les d'habitació en habitació, típiques en una excursió de fi de curs. La que més va cridar l'atenció i va agradar va ser la sortida a la Fontana di Trevi.

L'excursió ens va agradar força i ha estat una bona experiència per a nosaltres, això ha estat possible gràcies a l'esforç econòmic dels nostres pares, a les dues professores que ens van acompanyar la senyora Teresa Parra i la senyora Carme Palau i a les gestions fetes des de l'institut per organitzar-ho tot. Com molta gent ens ha dit, és un viatge que no oblidarem mai.

Irene Pociño

Gemma Vilaró

Fent una pausa en la ruta romana.

Visita a Torraspaper

El passat dijous 13 de maig els alumnes de 1r i 2n curs del Cicle Formatiu de Grau Mitjà de Preimpressió en Arts Gràfiques vam visitar una de les fàbriques de paper de Torraspaper que hi ha a Espanya, la Montañanesa de Saragossa. Vam gaudir d'un dia esplèndid, encara que era dijous i 13, després de molts dies de pluja: va sortir el sol i no va fer gens de fred.

La Montañanesa és l'única fàbrica de l'Estat de la companyia de Torraspaper que fa el procés des de la fusta al paper. Totes les altres empreses de la companyia reben la pasta de la saragossana i acaben el procés de fabricació. És per això que vam voler anar a veure-la.

Com ja és sabut per tots, el paper surt de la fusta, sobretot de l'eucaliptus, que es cultiva durant 10 anys per poder-lo aprofitar. Després

d'un procés de tallat de la fusta en petites ascles i de cocció a elevades temperatura i pressió, la fusta es transforma en pasta que passa per un procés de blanquejat. Aquesta pasta després es transforma en paper de gramaiges diferents, al qual se li pot afegir una capa d'estuc, que aconsegueix una millor qualitat d'impressió.

Ens van acollir molt bé en l'empresa. Van tenir molta cura que entenguéssim bé el procés fabricació del paper. Ens van convidar a dinar i ens van fer un obsequi.

Des de fa un any Torraspaper i l'IES Joan Oró van signar un conveni de col·laboració gràcies al qual el centre rep informació i vídeos formatius, de gran valor per als alumnes.

Departament d'Arts Gràfiques.

Algunes de les alumnes del cicle durant el viatge.

El grup a la sortida de l'empresa.

Ens van convidar a dinar.

Durant la petita explicació que van fer sobre la fabricació del paper.

ACTIVITATS

Olimpíada escolar 2004

Els alumnes de primer i segon cicle d'ESO vam celebrar l'Olimpíada de Secundària 2004 els dies 24 i 25 de març.

Una cop vam arribar en autobús a les pistes d'atletisme de les Basses d'Alpicat, va començar la competició. Als alumnes, un esdeveniment com el que ara vivien els resultava emocionant per la quantitat de gent (nois i noies d'altres instituts de la capital i alguns de província) que hi havia, el lloc i els nervis propis de la competició.

Els resultats no van ser dolents, fins i tot hi va haver alumnes que varen aconseguir medalla i d'altres que, malgrat no treure una bona classificació s'ho van passar d'allò més bé.

Van destacar els alumnes: Fabio Fernández, de primer d'ESO, en la prova de

800 metres llisos va guanyar la medalla d'or amb la millor marca de 2' 26".

Lars Pulido, de segon d'ESO, en la prova de llançament de pes va fer la tercera millor marca de la competició amb un llançament de 11,13 metres.

Gerard Tresanchez, també de segon curs, va fer el tercer lloc a la prova de 800 m. ll. amb un temps de 2'28"8.

Els alumnes de quart curs Ramon Alcaine, va fer el millor llançament de pes amb una marca de 12,38 metres i Jorge Delgado, amb 11,90 va fer el tercer millor llançament.

Departament d'Educació Física

Alguns dels alumnes guanyadors.

Ball de bastons al Joan Oró

Amb motiu de celebració de la Cloenda de la V^a Campanya de Dansa Popular i Ball de Bastons als I.E.S. de les Terres de Ponent, el divendres dia 14 de maig, l'institut Joan Oró va participar en una actuació conjunta amb centres de les terres de Lleida.

Els alumnes de 1r. d'ESO han estat els encarregats de representar el nostre centre amb una sèrie de tres danses i ballada de bastons, amb una actuació excel·lent.

La resta d'instituts van demostrar amb la seva participació que la tradició popular de la dansa i la sardana és motiu d'orgull i encontre entre els diferents alumnes de la nostra província.

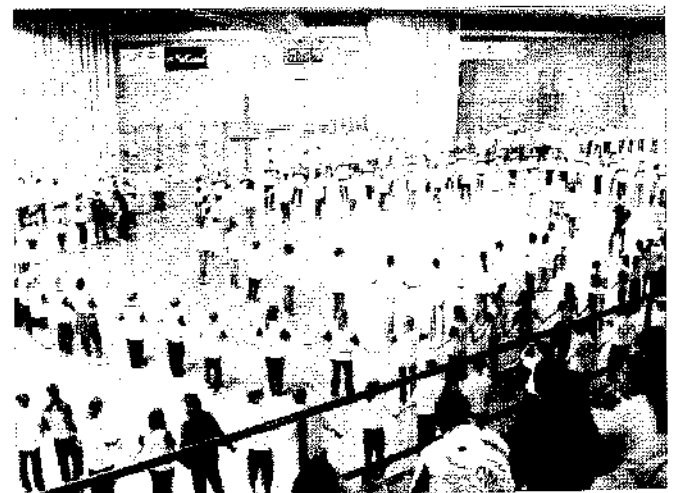
El pavelló de l'IES "Joan Oró " ha estat l'escenari que ha acollit quasi un parell de centenars d'alumnes que en tot moment han demostrat tenir una motivació especial en la seva participació.

Des d'aquest mitjà, vull agrair a totes les persones que van fer possible el desenvolupament d'aquesta jornada tan divertida: col·laboradors, organitzadors, alumnes i professors participants, però fins i tot als companys i companyes que en tot moment han estat pendents que tot sortís bé.

Departament d'Educació Física.

Durant un moment de l'actuació.

Vista general del pavelló del Camp Escolar de l'IES Joan Oró.

OPINIONS I REPORTATGES

El moment decisiu

El moment decisiu el qualificaria com l'aglomeració constant de fets i esdeveniments que poden passar en un petit espai de temps davant nostre.

Cada dia ens veiem ofegats per més fotografies en les quals es reflecteixen imatges de guerra i fam, de victòria i derrota de gent famosa i gent infame, d'objectes que ens tempten a comprar, de models perfectes, cases ideals, de moments clau

en la història i de moments que només són importants per a nosaltres. La fotografia ens proporciona el plaer de parlar de llocs com si fossin els nostres propis records o somnis fets realitat.

Totes les grans fotografies tenen un denominador comú: cada una ens transmet un fort sentiment d'alegria, tristesa, compassió, repugnància, o simplement el plaer de mirar i observar.

Per capturar el moment decisiu no és necessari tenir en les nostres mans l'equip més car i sofisticat del mercat; per sort portem damunt l'aparell que ens proporcionarà les imatges més decisives a l'instant, amb tots els colors, amb tot tipus de composicions, amb tot tipus de sentiments. Aquest aparell no el trobarem a cap ciutat del món, però tothom el té, és el més car però ningú el podria comprar, disposa de tot tipus de pel·lícules però no poden ser revelades. Aquest formidable aparell és el nostre cervell.

Antigament la fotografia en un principi va servir per documentar els fets que ocorrien en guerres, esdeveniments i paisatges. Obligava

els fotògrafs a desplaçar-se amb grans equips i càrregues.

La fotografia es va considerar en un principi com un document real i autèntic, mai no havien vist els cadàvers de les guerres, ni fets que transcorrien en països llunyans. La fotografia va revolucionar la premsa i els llibres. S'utilitza per denunciar, corroborar, mostrar i identificar.

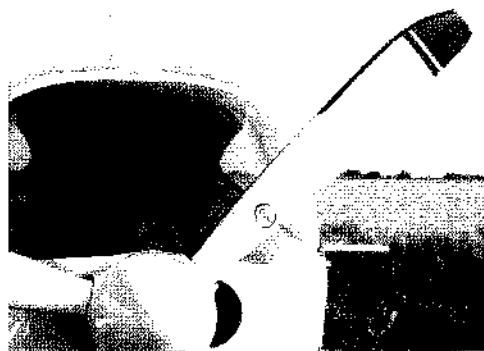
El fotògraf com autor té un paper important dins de la societat. Tant el reporter com ell, són els encarregats de donar vida a les coses que succeeixen quotidianament. S'encarreguen de transmetre i conservar els instants de temps captat.

A mesura que es desenvolupa la fotografia es deixa de banda l'objectivitat i fidelitat del procés com a testimoni de realitat pura, i es passa a veure-ho com un mitjà artístic capaç d'ésser així mateix.

La fotografia és literatura i poesia, títols que mai abans no havien utilitzat per definir una tècnica creada en un principi per reproduir la realitat.

El fotògraf és qui interpreta allò que veu i ens comunica el seu punt de vista del fet, esdeveniment o imatge que està fotografiant. En definitiva els artistes fotògrafs utilitzen la fotografia per comunicar i crear.

Daniel Nieto Fernández
2n Arts Gràfiques

A T A R

El Camp Escolar, campió juvenil de voleibol femení de Catalunya

Un any d'esforç però satisfactori. Aquest any ha estat el més dur que jo recordo a causa de l'augment de nombre d'hores d'entrenament. Durant la temporada ens hem lesionat 8 de les 10 jugadores que coformem l'equip, per aquest motiu hem necessitat l'ajut de les cadets per poder jugar tots els partits. Tot i les baixes notables hem perdut només dos partits a la temporada i hem aconseguit fer història al volei lleidatà, hem guanyat el primer lloc a la Lliga Catalana. El nostre entrenador Adrià Fiorenza està satisfet amb nosaltres i evidentment nosaltres també.

Els intersectors per al campionat d'Espanya han estat a Calahorra, La Rioja. Hem jugat contra Algaida, Murillo (La Rioja) i València i també hem quedat primeres, per aquesta raó el 28 d'abril viatgem a València per disputar l'esperat Campionat d'Espanya. En aquest intersector hem comptat amb tres jugadores catalanes de la Selecció Espanyola: Mariona Pauils, Sara Cambray i Lara Raspall jugadores que ens donaran suport al campionat.

També cal considerar la gran temporada aconseguida per l'equip senior, ja que han

arribat a jugar a la fase d'ascens en la ciutat Cordovesa de Priego i han quedat subcampiones. El viatge va ser molt llarg però va merèixer la pena. Sembla que l'entrenador Adrià Fiorenza ens ha donat sort i gràcies al seu esforç (i al nostre). "Hem fet el cim" en el volei juvenil a Lleida, quedant per primer cop campiones de Catalunya, i ara esperem arribar lluny als campionats d'Espanya, fer el que molta gent espera de nosaltres i aconseguir els nostres somnis.

Lupe Sánchez, jugadora del CAMP ESCOLAR i alumna de l'IES Joan Oró

L'equip de voleibol complet, juvenil i senior.

Ara!!

Ara que ja som a l'any 2004, ara que som al segle XXI, ara que l'AVE ha arribat a Lleida, ara que les noves tecnologies ens permeten comunicar-nos amb algú de l'altra banda del món, ara que parlem i ens expressestem amb total llibertat, ara que el cinema espanyol comença a triomfar, ara que hi ha una igualtat considerable entre sexes, ara que alguns poetes lleidatans tenen un cert prestigi, ara que tenim a

l'abast tots aquests avantatges i que cada dia que passa és un "www.millordia.es", ara i només ara és el moment de lluitar per tot allò que actualment no ha evolucionat, per totes aquelles coses que encara no tenen solució; perquè ara hi ha gent que mor de gana, ara hi ha guerres en algun indret d'aquest món, ara milers de tones de fuel han produït un desastre ecològic, ara persones innocents estan en mans de

OPINIONS I REPORTATGES

polítics que no hi toquen, ara les drogues governen els dissabtes nit, ara hi ha violacions, ara joves sense cap culpa es converteixen en tirs al blanc, ara els automòbils exploten com una traca major, ara el medi ambient se'ns rebel·la arrasant pobles amb la fúria del vent, o de l'aigua, o d'elements que l'home creu dominar, ara tenim el dret de fer fora, els immigrants, ara els assassins maten a tort i a dret, ara... ara és el moment d'evitar tot això. Ara és quan ens hem de llençar de ple a fer alguna cosa que realment ens faci sentir més persones, que ens satisfaci al 100%.

Perquè jo crec (i afirmo!) que en l'intent està la lluita i no podem guanyar un món millor si no lluitem per aconseguir-lo. I lluitar no vol dir

guerra, no! Lluitar no significa baure's en una guerra amb armes, lluitar, en aquest cas, vol dir actuar amb energia per desfer alguna cosa nociua per a nosaltres. Això és al que em refereixo!

Només quan creiem que això no és una simple redacció, quan pensem que hi ha molt per compartir, molts objectius per salvar i, sobretot, esperances de millorar, llavors pensarem a guanyar un món millor, i si aquest guanya... guanyem tots!

Fes-ho per tu, fes-ho per ell, fes-ho per mi, fes-ho per tots nosaltres!!

Ares Teixidó Domínguez
1r. Batx. "B"

El Món és just?

És una pregunta que tots ens fem i sens dubte tothom pensa que caldria un món molt més just si més no. Però plantegem un cas pràctic en el qual dos alumnes es presenten a un examen, tots dos han estudiat el mateix nombre d'hores, han estat corregits amb la mateixa objectivitat fins i tot han tardat el mateix temps a resoldre totes les qüestions, però malgrat tot un dels dos aconsegueix més puntuació que l'altre.

Així doncs, on es troba la diferència entre ambdós alumnes? Potser genèticament són diferents, és a dir l'un té una capacitat superior a l'altre, així doncs no parteixen d'una hipotètica igualtat, sinó que un alumne té realment un avantatge respecte a l'altre, per tant no és just que facin el mateix examen amb la mateixa dificultat o potser sí que ho és?

Si pensem en l'evolució de la majoria de les espècies de la Terra, el seu desenvolupament està fonamentat en una selecció natural, que, sense la mateixa, la seva supervivència no seria possible.

Llavors la desigualtat manté els ecosistemes vius, propicia l'evolució i la sostenibilitat dels mateixos, per tant vivim en un món injust, però cal dir que sense aquesta injustícia no seria possible mantenir l'evolució i el progrés del món.

La total justícia doncs, solament es podria aconseguir si la humanitat acceptés èticament la manipulació genètica, és a dir, que tots els alumnes clonats tinguessin les mateixes capacitats. D'aquesta manera els nostres alumnes lògicament haurien obtingut la mateixa puntuació en la prova, llavors se'ns presenta un altre problema: com desfem els empats? Un altre cop ens adonem que la solució pot ser un problema més greu encara, per tant cal reconèixer que la desigualtat o injustícia és necessària, o potser no?

És el món just? Recorda que la genètica és la clau, o no.

Laureà Huguet i Caufapé
Professor de Tecnologia i Enginyer Tècnic Industrial

L'ablació

L'ablació significa l'extirpació de qualsevol part del cos, però és més apropiat fer servir la denominació de mutilació genital femenina.

Aquesta mutilació es practica per tradicions i costums de diversos països.

Aquells pobles que la duen a terme creuen que la seva pràctica defineix qui pertany al grup, i la consideren necessària com a iniciació a l'edat adulta; d'ella depèn l'honor de tota la família.

És necessària perquè una nena sigui plenament considerada com a dona, i marca la diferenciació de sexes i de rols en la vida. Si la mutilació forma part d'un ritus o cerimònia d'iniciació, aleshores va acompanyada d'ensenyaments explícits sobre el paper de la dona en la societat.

Redueix el desig sexual de la dona i per tant redueix les possibilitats d'infidelitat.

La higiene i la neteja són unes de les altres raons que s'invoquen per justificar la mutilació; en algunes societats les dones no mutilades se les considera poc netes i no els deixen manipular l'aigua.

Unes altres creences són que el clitoris de la dona és perillós i pot provocar la mort de l'home si té contacte amb el seu membre, o del nadó en el moment de néixer. En algunes societats es creu que la mutilació augmenta la fertilitat o fa el part més segur.

Ha adquirit una dimensió religiosa invocada en aquells països musulmans que la practiquen. Les dones s'oposen a la mutilació, però l'opinió dels líders islàmics no és uniforme.

Hi ha tres modalitats de mutilació genital femenina: de menys a més gravetat podem citar la "clitoridectomia", que és l'extirpació total o parcial del clitoris, l'"excisió" que consisteix en l'extirpació dels llavis menors; i la "infibulació" en què s'extirpen tots els genitals externs amb costura de pràcticament tot l'orifici vaginal.

Aquestes mutilacions es practiquen entre els quatre o vuit anys, aquesta pràctica cada vegada és menys associada amb la iniciació de l'edat adulta. Uns cent trenta-cinc milions de nenes i dones de tot el món han sofert la mutilació genital, i cada any uns dos milions corren el risc de patir-la.

Es practica en comunitats d'immigrants, en zones de l'Àsia, del Pacífic, de Llatinoamèrica i en països industrialitzats.

A l'Orient Mitjà es practica a Egipte, Oman, Iemen, i els Emirats Àrabs Units.

Pel que fa als països industrialitzats, s'han rebut informes de mutilacions a Austràlia, Canadà, Dinamarca, EUA, França, Itàlia,... a Espanya s'han produït algunes denúncies però no han estat confirmades.

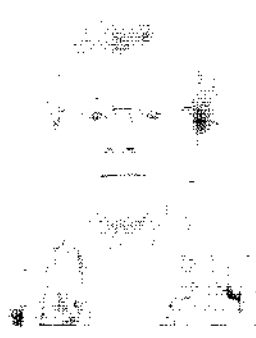
Aquestes dones, quan s'hi volen oposar, es troben soles i amb el rebuig social per part dels membres de la mateixa comunitat.

Caterina Farrús Fernández

OPINIONS I REPORTATGES

Fugit Irreparable Tempus

Cada cop que a les classes de Literatura hem tractat aquest tòpic, tots hem arribat a la conclusió que els clàssics gaudien d'una capacitat de reflexió que és poc habitual en la nostra societat. Avui aquest tòpic té per a mi un significat especial, gairebé sense adonar-me'n he arribat a la fi de la meva tasca docent. El temps ha passat i ho ha fet tan de pressa que els vint-i-set anys que he impartit classe a l'Oró, en certa manera, m'han semblat un somni.

La memòria ens permet tornar enrere i jo recordo força bé quan vaig trepitjar l'Oró per primera vegada. No sabia què hi trobaria, ni si en aquest lloc de treball podria complir les meves expectatives docents. Avui, quan ja he arribat al cap del camí, crec que puc fer un cert balanç de la meva estada entre vosaltres.

Em creureu si us dic que aquí més que ensenyar he après els veritables valors de la vida? Amb els meus companys de Seminari he après a compartir, a treballar en equip, a analitzar i decidir des de diferents punts de vista. Amb ells he entès el sentit de l'amistat en l'accepció més noble.

Dels companys del Claustre he valorat sempre la seva tolerància, partint molts cops de les nostres diferències. Som molts professors i és lògic que siguem molt diferents però tots saben ajudar i comprendre el company o l'alumne que té una mancança.

I del personal no docent vull remarcar la seva disponibilitat per donar-nos, sempre que cal, un cop de mà.

Tot això no es troba a tot arreu.

Suposo que si heu arribat fins aquí, els alumnes deuen pensar: "i nosaltres què? És que no som ningú?". Sou la peça més important de

l'educació, sense vosaltres la nostra professió no existiria. Tots els educadors ho tenim més que clar i per això vull dedicar-vos unes ratlles.

Fa pocs dies en una classe de Batxillerat, em preguntàveu si m'acomiadaria de vosaltres. Doncs no. No m'agrada dir a "adéu", sempre m'ha semblat (segurament sense raó) un mot de trencament i jo no penso trencar amb vosaltres, com no he trencat mai amb cap dels meus alumnes. Lleida és una ciutat petita i ens trobarem, sens dubte, per qualsevol carrer o en qualsevol espectacle i si bé és cert que ja no sereu els meus alumnes, hi continuarà havent un lligam entre nosaltres, serà un lligam virtual però indestructible que s'ha anat creant amb moltes hores de convivència i de "bon rotllo" com vosaltres dieu.

Deixeu-me convidar-vos a fer una última reflexió. Aproveiteu el temps en aquesta estada a l'Oró. Teniu la sort d'estar en un Centre on primer se us educa per ser persones i després es procura que tingueu uns coneixements sòlids i clars. Tots els professors procurem que en el futur sigueu útils i tolerants en un món millor que el que tenim. Si en els vostres anys d'adolescència i d'aprenentatge deixeu passar les hores sense profit no espereu deixar als vostres fills un món millor que el que nosaltres us hem sabut deixar.

Acabo, em resta donar-vos a tots els d'aquesta casa les gràcies per la vostra ajuda i per totes les bones hores compartides. I com si d'una classe de Literatura es tractés permeteu-me tancar amb els versos d'A. Machado que tantes vegades hem comentat:

"Al andar se hace camino,
y al volver la vista atrás
se ve la senda que nunca
se ha de volver a pisar"

Mª Teresa Parra

OPINIONS I REPORTATGES

De Lleida al cinema

Nosaltres dos fent una pel·lícula, qui ho havia de dir?

Som el Josep i l'Adelina, i des de ja fa cinc anys fem ball de saló esportiu, un esport que ens agrada molt i a més a més ens ha donat l'oportunitat d'entrar en el món de l'espectacle. I és que a l'octubre del 2003 ens van oferir de fer de ballarins en una pel·lícula. Ens va sobtar molt aquesta oferta però com que ingenus no en som, la vam acceptar com a experiència de la nostra vida personal i professional.

Tot va començar el novembre, quan un dia ens avisen per fer una prova de vestuari i prova de coreografia. Vam anar diverses vegades a Barcelona abans del rodatge. A principis de novembre del 2003 vam accedir per primera vegada al rodatge d'una superproducció cinematogràfica dirigida per Joaquim Oristrell, que s'entrenarà amb el títol de "Inconscientes".

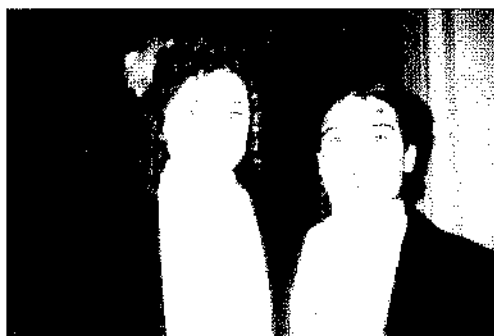
Aquell dia els nostres nervis i les sensacions estaven a flor de pell i molt visibles. Se'ns feia estrany, estar envoltats de grans professionals del cinema, i alhora treballar amb ells. Hi havia actors de la talla de Luís Tosar, Leonor Watling... Van ser dos dies de moltes hores de feina, en tot moment has d'estar a punt per rodar i per tant, sempre has de portar el vestuari de la pel·lícula, maquillatge... I cal repetir una mateixa escena, una vegada darrera una altra, fins que surti al gust del director.

Però malgrat aquest cansament no ens importaria tornar-ho a repetir, de fet, aquest ha estat el nostre primer pas en el món professional i esperem que no sigui l'últim.

Josep Rebull
Adelina Agustí

El Josep i l'Adelina amb la Mia de *Dinamita*.

L'Adelina Agustí amb l'actriu Leonor Watling.

Felicitats, Cristina!

Des de la redacció de la revista volem felicitar la Sra. Cristina Banllés, professora de Llengua Catalana del nostre institut, pel premi obtingut en el VIII Concurs literari Vila d'Alcarràs 2004.

L'obra porta per títol: *Relacions que marquen*. Es tracta d'una narració intimista, introspectiva, que retrata uns personatges femenins complexos i interessants. L'estructura narrativa està molt ben lligada i descobreix al lector una maduresa literària sorprenent.

El veredict del jurat es va fer públic el 23 d'abril de 2004, diada de Sant Jordi. El premi consistia en un taló per valor de 600 €.

Esperem que aquest premi sigui un estímul per continuar escrivint i alimentar la seva vocació literària.

Cristina Banllés.

OPINIONS I REPORTATGES

Entrevista a la Sra. Ma Teresa Parra

Una de les nostres professores de Llengua i Literatura Castellana, l'estimada Sra. Maria Teresa Parra aquest any ha pres la decisió de jubilar-se.

Ens hem volgut acomiadar d'ella fent-li unes preguntes:

- Quants anys ha treballat al Joan Oró?

Uns 27 anys aproximadament sense interrupció.

- Quina evolució en l'ensenyament ha pogut constatar durant aquest temps?

Canvis importants quant a plans d'estudis, hem passat del BUP i COU a l'ESO i Batxillerat, i a l'ensenyament obligatori fins als 16 anys.

- Quina valoració en fa del temps que hi ha estat?

Molt positiva sobretot respecte a les relacions entre tot el personal de l'institut: alumnes, professors i personal no docent.

- Recorda alguna anècdota especial de la seva estada al centre?

Sempre tenen a veure amb els alumnes, en aquests moments recordo algunes respostes d'alguns exàmens que semblen acudits, per exemple: *¿Qué son consonantes africadas? Las que proceden de África.*

- A què pensa dedicar el seu temps ara que ha decidit jubilar-se?

A fer tot allò que no he tingut temps de fer fins ara: viatjar, llegir, escoltar música, fer algun esport i sobretot no ser esclava del rellotge.

Moltes gràcies per respondre a les nostres preguntes. I li desitgem que pugui gaudir plenament d'aquest temps lliure tan merescut.

Katerina Farrús Fenandez
1 Batxillerat B

Afrontar l'estrès davant d'un examen

L'estrès es dona quan la situació es considera que supera les nostres capacitats.

No és recomanable estudiar a darrera hora o dependre només del factor sort per la qual cosa la millor estratègia per combatre l'estrès davant d'una prova és preparar-la amb la suficient antelació.

Estudiar l'últim dia o passar la nit en vetlla no garanteix el rendiment a l'examen perquè l'individu estarà més cansat i rendirà menys. A més, li serà més difícil d'estar atent durant la prova. En aquest sentit, cal esmentar que no només és important el que sabem sinó que hem d'estar atents a la comprensió de les preguntes, és a dir, a saber què és el que ens pregunten.

També és important anar amb temps a l'examen i si ens quedem en blanc, desconnectar uns segons, controlant la respiració, pensar en una altra cosa o fer petites relaxacions tensant la musculatura i destensant-la. Quan acabem la prova, serà convenient que fugim de la gent pessimista i quan surtin les notes, podem anar a mirar-les amb un bon amic.

Per evitar la por que se sent abans d'una prova, podem aplicar la tècnica de la reestructuració cognitiva o substitució dels pensaments negatius per d'altres de positius.

També ens ajudarà el fet de distreure'ns, fer exercici físic (el cos quan està cansat, descansa molt millor), escoltar música relaxant o

OPINIONS I REPORTATGES

donar-nos d'altres plaers, practicar tècniques de meditació i relaxació o parlar amb algú. En aquest darrer cas, busquem recolzament social i es plantegen dues opcions; en primer lloc, parlar amb algú buscant una actitud d'escolta activa, és a dir, simplement, que ens escolti però sense fer res més i una segona, en la qual, a més, cerquem ajuda per part del nostre interlocutor (per exemple, en cas que ens faci falta més temps per estudiar per a l'examen i no el tenim perquè aquell dia hem de fer de cangurs, podem demanar-li a algú que tingui cura del nostre germà).

L'ambient també és un factor a tenir en compte. Cal que sigui agradable i el fet de posar música clàssica de fons, pot afavorir la motivació

i la concentració. Cal posar-se davant de l'escriptori de manera que la llum no faci ombres. A part d'una bona il·luminació general, es pot col·locar un faristol pels apunts. També és important la temperatura de la cambra perquè, per exemple, massa calor pot provocar somnolència, i és convenient ventilar per renovar l'aire. Les parets de colors vius dificulten més l'estudi, mentre que els tons càlids o pastel, l'afavoreixen perquè cal l'estat d'ànim.

La clau d'aquestes estratègies està en saber-les aplicar en el moment en què ens convé i d'entendre que tot és en funció de com ho veiem.

Maria Jesús Verdú Sacases.

Como forma de vida

Los raperos siempre han estado mal vistos, con esas ropas tan grandes, con esa música tan desagradable, pintando en las paredes....

A primera vista, para la gente los raperos ya son, por decir de una manera mala expectativa, incluso en un cartel que vi que decía; seguridad con tus hijos... y salían dos raperos, con su jersey tribal, con pañuelos en la cabeza, y salían pegando a un chaval.

Aunque desde la oleada de Eminem, vemos las calles llenas de chavales con ropa ancha, intentando parecerse a él. Alguien se ha preguntado alguna vez si a los raperos les gusta Eminem?

El rap no es una moda, puede haber oleadas, pero siempre están ahí los que sienten el rap como forma de vida, como una cultura, donde casi todos se conocen, y entre ellos se juntan, normalmente todos hacen algo, unos pintan graffitis, y cuando ven un momento echan una firma, como diciendo: aquí he estado yo. También los que patinan, todo el día con el skate para arriba y para abajo, también los que bailan break, y los que hacen el rap que

reflejan sobre un papel su manera de pensar, su vida ... Los dj's...

Como forma de vida es una manera de decir: -Lo llevo en la sangre. Aunque no se nace con esta ideología, pero cada uno sabe con qué se identifica. Como cuando alguien dice:- eh!! Que se te caen los pantalones!.. Pero ya saben que esta gente viste así... que sería un típico comentario que hacen hasta los padres, otro comentario de siempre sería: esa música que escucháis solo dicen insultos y tonterías, y no son tonterías, sólo que no se han puesto a escuchar el mensaje que hay entre los insultos.

El rap es algo que se lleva dentro, aunque si alguien te hace una pregunta concreta, es muy difícil contestar, porque seguramente no lo entenderían... Los chicos que hacen rap, en cualquier momento que vean bien, se colocan en corro y cantan sus canciones, enseñándose lo nuevo... por ello la respuesta de "cómo forma de vida..." Una página web de rap de Lérida es www.hiphopilerda.es.vg

Raúl Giménez Méndez

OPINIONS I REPORTATGES

Joan Gelonch, premi extraordinari de batxillerat i premi Círit 2003

Joan Gelonch Cocinero va acabar l'any passat el batxillerat a l'IES Joan Oró. Com que tenia una mitjana de notes molt alta es va poder presentar al Premi Extraordinari de Batxillerat corresponent al curs 2002-2003, i el va guanyar.

Però això no és tot. Va presentar el seu treball de recerca de Batxillerat, tutorat pel professor de tecnologia, A. Berbel, *El sol a l'ordinador* al Premi Círit de la Generalitat de Catalunya, i el va guanyar.

El treball consistia en l'elaboració d'un programa informàtic que analitza la situació de

les plaques fotovoltaiques i mostra els resultats dels controls a la pantalla de l'ordinador.

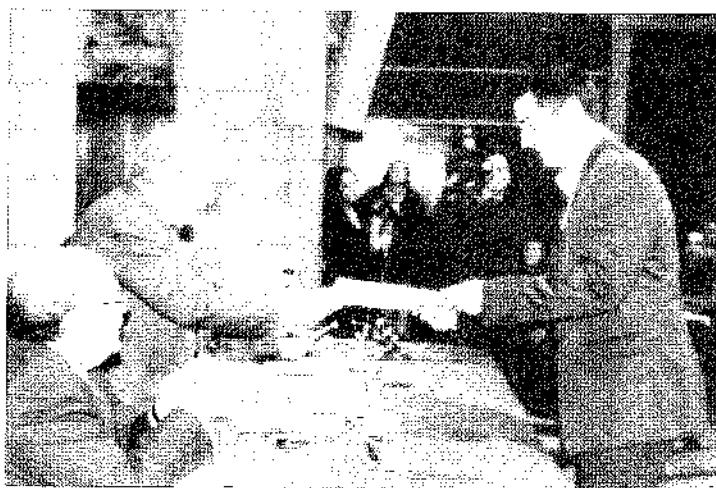
Aquest premi li va ser atorgat el mes de desembre de 2003 per l'encara president de la Generalitat, Jordi Pujol. Segurament un dels últims actes oficials que ha presidit com a cap del govern català.

El Joan ara estudia primer de telecomunicacions i esperem encara més èxits personals que reconguin la seva intel·ligència i el seu esforç.

Raül Giménez

Joan Gelonch.

El president J. Pujol
entregant el premi Círit
al Joan Gelonch.

Mª Jesús Verdú

Enguany s'ha incorporat al nostre institut la Mª Jesús Verdú, un nou membre del PAS (Personal d'Administració i Serveis) que compagina la seva tasca al centre amb una afició: escriure poesia.

Tan aviat com ens vam assabentar d'aquest fet, vam fer-li unes preguntes a la Mª Jesús per saber una mica més sobre ella i llavors ens vam topat amb una gran notícia: feia escassos dies, havia guanyat un certamen literari!

La Mª Jesús, el passat desembre, guanyà el primer premi de poesia en la modalitat de *Poemes de Mar* dins del marc dels III Premis Literaris "La Mar de lletres", organitzat per la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Calafell durant una vetllada que va tenir lloc a l'Auditori Municipal d'aquesta localitat.

L'alcalde de Calafell, Joan M. Triadó i Juan, i el regidor de Cultura, Miquel Roso i Claver, li van lliurar el premi pel seu poema,

OPINIONS I REPORTATGES

escollit entre un total de 57 obres participants. La veïllada es va iniciar amb un homenatge a Joan Nin, poeta calafellenc de formació autodidacta, de l'obra del qual hi havia una exposició al vestíbul del Teatre. Posteriorment, es van lliurar els IX Premis Literaris Municipi de Calafell i els III Premis Literaris i de Recerca La Mar de Lletres, tot culminant la nit amb l'actuació de la cantant Marina Rossell.

Va ser una jornada inoblidable per a la Mª Jesús, que va tornar-se'n cap a casa amb la satisfacció que haguessin reconegut el seu poema, anomenat *El mar se t'emporta* i a més a més, amb un premi dotat amb 300 euros. La Mª Jesús està molt agraïda a l'ajuntament de Calafell i especialment al Sr. Lluís Maria Moncunill per haver-la premiat.

Anteriorment a aquest premi, la Mª Jesús havia guanyat un accèssit de poesia a l'Institut Manel de Montsuar, on estudiava COU.

La Mª Jesús mostra des de fa temps la seva afició per l'escriptura i considera que per a ella és un hobby que la relaxa i que li aporta un gran plaer.

La Mª Jesús va aprovar les oposicions al Cos General de l'Administració Pública l'any 2001 i abans va estar treballant en una empresa d'exportació a l'estranger; actualment, estudia una segona carrera (Ciències del treball), fa oposicions i col·labora desinteressadament en diferents publicacions: *La Marina de Barcelona*, on escriu en les sessions de salut i relacions humanes, *El Mercat de Lleida*, on publica alguns dels seus poemes i *La Barrufa.com*, revista del Pallars Sobirà, Pallars Jussà, Alta Ribagorça i Vall d'Aran, entre d'altres. Com podem comprovar, contínuament es prepara i es forma, i indica que tot això li requereix temps però que la satisfà completament. Recentment, la revista *Funció Publicació* de la Generalitat de

L'autora del poema guanyador enmig d'un membre del jurat i de la tècnica de cultura de l'ajuntament de Calafell.

Catalunya, en el seu n° 41 s'ha fet ressò de la seva activitat literària i del premi que ha guanyat.

Té unes previsions de futur molt clares i concises: continuar millorant i creixent com a persona, seguir publicant articles per perfeccionar-se cada dia més, fet que provoca una recompensa per a ella, ja que afirma que és tot un honor que la gent llegeixi el que

ella escriu malgrat que creu que encara li queda molt per aprendre.

A part de tot això, la Mª Jesús va qualificar-nos la seva parella com el seu millor èxit i la persona la qual li inspira la poesia.

Finalment, vam preguntar-li pel nostre institut i va afirmar que és una autèntica meravella! (cosa que nosaltres ja sabíem, és clar...). La Mª Jesús diu que hi ha un excel·lent professorat al centre i que se sent molt privilegiada per treballar amb persones tan humanes, amables i competents. Ella qualifica com una gran oportunitat, el fet de viure l'experiència de formar part d'un equip de treball on regna la companyania i una gran qualitat humana. És per això que creu que li compensa tot l'esforç esmerçat fins que ha arribat a guanyar-se una merescuda plaça en el nostre institut.

Ares Teixidó

Lliurament de premis del certamen literari "La mar de lletres".

OPINIONS I REPORTATGES

Interview with Miriam, the English assistant in Joan Oró

Miriam Bishop is the English assistant this year. She was born in Nigeria, in a town called Jess, on the 23rd of April, 1982. She lives in the North-East of London, in Waltham slow.

She has got three brothers: Jonathan who is 31 years old, Christopher who is 31 years old too (they are twins) and Dominic who is 27 years old. Her mother is a teacher of immigrant children and her father is a protestant pastor. She has got a boyfriend, Rory, who lives in Lleida with her.

She has got two pets at home. She has got two cats, Sparkle and Stanley.

The students of English optional subject, Marta, Judit, Marta, Nerea, Goretti and Sandra interviewed Miriam about her life in London and in Lleida.

S: What are your hobbies?

M: My hobbies? Well, I like music, photography, travelling and reading.

S: Which things do you dislike?

M: I dislike big dogs, injustice and... asparagus.

S: What are your weekends like?

M: My weekends are ... In the day, quiet; I sleep and at night, sometimes I go to clubs. But I normally go out on Tuesday. It's "students' night"

S: Where did you go in your summer holidays?

M: In April, May, and June I started in France. In July I went back to England and in summer I worked in a hospital.

S: What is one day in your life in Lleida like?

M: I sleep as much as possible, get up, have breakfast. I walk to school. I teach, I go home, speak to my flatmates, watch TV, have dinner and sometimes go out to Café- Escorxador.

S: What do you do in your free time?

M: I read a lot, here, in Lleida. I speak to my friends in England on the Internet and go to the cinema.

S: Tell us something about the NGO you worked for.

M: I worked when I was 18, in my gap year, in Bolivia. I worked there for 5 months: 2 months in Potosi and 2 months in Sucre. We painted a mural of "Arca de Noe" and we played with children.

S: What are you studying at university?

M: I'm studying French and Spanish.

S: What is the name of your University?

M: University of Leeds

S: Do you like studying Spanish?

M: I like learning but I don't like studying.

S: Is it difficult?

M: Well, no, it's OK, it is not easy but it is not impossible.

S: Do you like Lleida? Why?

M: Yes, because it is a quiet, pretty and small town. It's very interesting and immigrants give it more character.

S: Has your life changed in Lleida? How?

M: Yes, it is very different. In England, I am a university student and here I'm a teacher. Life as a teacher is more difficult.

S: Do you like food in Lleida? Which food do you like?

M: Yes, I like bread with tomato and Spanish omelet. I haven't tasted snails and escalivada yet. But I will.

S: Do you like Joan Oró? Why?

M: Yes, because its atmosphere is more friendly than in my school. My secondary school

OPINIONS I REPORTATGES

was very correct. The relationship between teachers and students is different. They are called mister or miss whereas here you call them by their first names. In England, we have to wear a uniform but not here in Lleida.

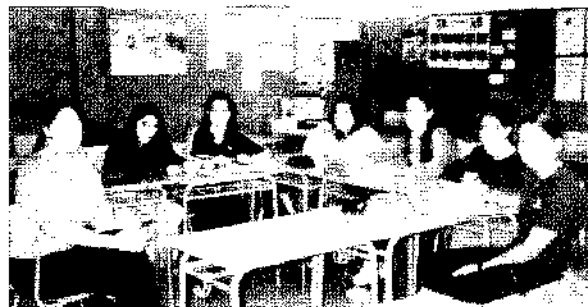
S: Which things surprised you here in Lleida?

M: In England, students go out on Tuesdays, not Thursdays. English people drink more quantity but not so often as in Spain. Besides, Spanish people are relaxed.

S: Ok, that's all. Thanks Miriam. Enjoy your stay.

Marta, Judit, Marta, Nerea, Goretti i Sandra, 1r Bat.

Les entrevistadores amb la Miriam, la lectora.

La vida... què és la vida?!

Què fàcil és dir: tema a tractar: "La Vida", però jo ja fa dues hores que em trobo enfront d'aquest paper, i encara no sé què dir de la vida..., de la meua vida, de la vida en el món, de salvar una vida, del que pinto jo en aquesta vida, de si hi ha vida en altres planetes, de la gent que ja no té vida, de la vida després de la mort... A què ens referim quan parlem de vida?!

Suposo que tothom té un concepte bastant igual: és un període de temps comprès des que neixes fins que mors. Però...és la vida aquest interval de temps?, aquests anys en què estàs viu?, o tu mateix ets la vida? Si no tenim control sobre ella, si no sabem què ens depara, si potser avui, demà, o d'aquí uns anys quan haguem creat una altra vida, ja no formarem part de la vida, ja no tindrem vida perquè haurem mort!

Qui no ha pensat mai que aquesta vida és una merda?!?! Qui no ha somiat despert que tard o d'hora et menges la vida i és ella la que poc a poc se't menja a tu?! Qui no ha plorat de ràbia, de tristesa, d'impotència o de frustració al veure que el món tan sols evoluciona científicament i que pel contrari les persones només guanyem en ambició, en avarícia, en voler més del que potser ens cal, sense pensar que tenim aigua, terra, sol, que tenim un paradís que

estem perdent... Que tenim la possibilitat d'utilitzar el període de temps que ens han brindat, ja sigui 20, 40 ó 90 anys i de millorar com a persones i millorar el que ens envolta, de fer realitat la paraula vida, que no solament sigui el temps que dura alguna cosa!!

Bé, probablement qui llegeixi això pensarà que tinc una visió bastant pessimista i que encara em falta molt per saber de la vida. I és que en realitat, no en sé res de la vida! L'única raó per la qual esvaeixo els meus temors, emocions i sentiments en un full en blanc és perquè estic patint aquesta "malaltia" anomenada adolescència que m'ho fa veure tot de color negre. És una etapa per la qual tots hi passem i estic segura que espereu que em passi com més aviat millor; però bé, és una de les dosis que inclou la vida, jo no puc fer-hi res... Simplement puc continuar esplaiant-me d'aquesta manera i reflexionar sobre la vida i tot el que m'espera en ella.

I tu, que llegeixes... què és per a tu la vida?!

Ares Teixidó Domínguez
1r. Batx. "B"

OPINIONS I REPORTATGES

Laia Vilalta, alumna de l'IES Joan Oro, bronze al nacional júnior

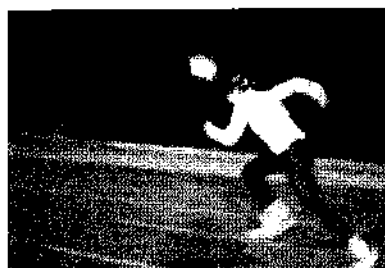
L'atleta del CA Lleida-Udl Laia Vilalta, que fa 2n de Batxillerat al nostre centre, va aconseguir la medalla de bronze en la prova dels 800 metres dels Campionats d'Espanya júnior en pista coberta, que es van celebrar a Saragossa durant el mes de març.

Vilalta va fer un temps de 2' 21" 46 i va aconseguir pujar al tercer lloc del podi. Cal recordar que és el seu primer any de júnior i era la més jove de les tres atletes que van ser als llocs d'honor.

La Laia continua la seva brillant trajectòria en el món de l'atletisme. Aquest any

acabarà el batxillerat i creiem que també amb molt bones notes. "Mens sana in..."

Felicitats i que totes les pistes et siguin propícies!

Entrenant dur.

La laia al pòdium.

Entrevista a Josete.

Aquest any tenim al nostre centre cursant el mòdul d'Animació Físico-esportiva un jugador de futbol que va estar molts anys a primera divisió. Hem volgut parlar amb ell perquè ens expliqui algunes coses de la seva trajectòria futbolística.

Quan vas començar a practicar el futbol?

Jugar, jugué desde pequeño como todos los niños, pero a nivel de equipo empecé con 12 años.

En quins equips has jugat?

En las categorías de fútbol base de peñas oscenses de Huesca, con 18 años jugué en 3ª con el Peralta, posteriormente en el Teide de Gran Canaria en 2ªB, con 20 años firmé con el Rayo Vallecano donde estuve dos años en 2ª división i dos años en primera división, después firmé por el Betis y estuve 4 años en 1ª, y en el 1998 marché al Alavés en 1ª hasta el 2001 que firmé por el Lleida y me retiré en el 2003.

Quin ha sigut el millor moment que records com a esportista?

El último partido de liga de segunda con el Rayo donde conseguimos el ascenso a 1ª división y marqué uno de los goles del partido.

Quin va ser el teu model a seguir en el futbol?

Me gustaba mucho Andreas Brehme, lateral zurdo alemán, y J.A. Camacho.

A què et dediques actualment?

Estoy estudiando el curso nacional de entrenador de fútbol, también estudio el primer curso de ciclos y entreno al cadete B del Lleida.

Algún consell a la gent jove que es vol dedicar a aquest esport?

Sobre todo que se lo tome como diversión, y que nunca pierda la ilusión de conseguir algo importante.

Daniel Arenas Torres.

Òpera per la pau: l'arca de Noè de Benjamin Britten

La música sempre ha atret els joves, fins i tot la "bona música". Una prova és la gran quantitat de nois i noies que compaginen els seus estudis amb l'afecció musical. Ja sigui formant part de corals, esbarts, grups folklòrics, danses, orquestres,...

El passat dia 27 de març el pavelló Barrís Nord de Lleida va acollir una òpera representada ja l'any passat en commemoració del 20è aniversari de la coral Shalom i que es va situar en un espai emblemàtic: La Seu Vella. Aquesta òpera ha estat representada per més de 250 actors. La majoria molt joves, nens i nenes de diferents corals de Lleida i comarca. Alumnes de l'escola de música l'Intèrpret i del conservatori, que han dedicat hores a l'assaig de l'obra perquè tot quedés bé.

L'argument està basat en un relat bíblic "L'arca de Noè".

Déu elegeix Noè i la seva família per salvar-se del diluvi per purificar el món juntament amb una parella de cada espècie animal. Fou un diluvi que durà quaranta dies i quaranta nits. Quan la

tempesta s'apaivagà Noè deixà anar un corb per tal de trobar terra, com aquest no torrà, deixà anar un colom, que serà l'elegit i tornarà amb una branca d'olivera, senyal que la terra ja està seca.

Els actors d'aquesta òpera han estat:

Noè i Sra: Toni Marsol i Montserrat Bertral.

Déu: Joaquim Recasens.

Sem i Sra.: Alexandra Eritja i Arana Fawzy.

Ham i Sra.: Joan Samper i Laia Goded.

Jaffet i Sra.: Mogan Albets i Anna Gardeñes.

Comares: Eva Miquel, Eulàlia Pagès, Laura Aguado, Eva Bugarín.

Silvia Quílez, Sara Ortiz, Núria Samper, Divina Meié.

Els cors:

Cor d'animals: Coral Frederic Godàs.

Congregació: Coral Veus del Camp del Soleràs, Orfeó Lleidatà, Coral l'Estel, Coral Shalom.

Músics: Escola de Música l'Intèrpret i Conservatori

Director: Joan Pagès

Director escenogràfic: Marcel·lí Borrell.

Directora artística: M. Carme Valls

Un gran repartiment per gaudir d'una bona òpera.

Mª Mar Cabré

L'arca de Noè al Pavelló Barrís Nord.

OPINIONS I REPORTATGES

De l'Uruguai a Lleida

Ja fa uns quants anys que al nostre centre arriben companys de diferents països. A poc a poc es van acostumant al nostre sistema, llengua, cultura... Aquesta diversitat cultural també ens enriqueix a nosaltres i cal respectar-la i conèixer-la més a fons. Per això hem volgut parlar amb un company de primer de Batxillerat procedent de l'Uruguai.

Entrevista a Diego Barci

Et va costar adaptar-te a Lleida?

No, ho trobo molt similar a la ciutat on vivia. Però el més important és que la gent, en general, es oberta i molt "maja".

Sabies alguna cosa sobre Lleida abans de venir?

No, no sabia ni que existia Lleida fins que la meua mare em va dir que veníem a viure a aquesta ciutat. Llavors vaig buscar coses per internet, on sortien coses sobre el castell i la boira.

Què és el que més t'agrada de Lleida?

El que més, les noies, són molt simpàtiques, per això els caps de setmana intento passar-m'ho bé. Però el menjar no m'agrada molt, no m'agrada el caragols.

Què és el que més enyores de l'Uruguai?

Els amics, la platja, el menjar, el "dulce de leche", "el asado", "los alforjes", però aquí hi ha molt bona gent, que això és l'important, i del menjar te'n vas oblidant. Ja us invitaré a tots a prendre "mate".

Notes molts canvis del teu país al nostre?

No hi ha molta diferència, excepte que aquí compren molt més. També els edificis són més antics. I a mi em sembla que no hi ha la mateixa passió pel futbol, nosaltres a la mateixa ciutat tenim llocs enormes per jugar a futbol, agafem la pilota a qualsevol hora i anem a jugar, i és tot de gespa.

¿Quina és l'expressió catalana que et crida més l'atenció?

M'agrada com es diu: hola, bon dia!. Però la meua paraula preferida és SOM-HI!!.

¿Què trobes de similar de la cultura catalana a la cultura de l'Uruguai?

També celebrem els Reis Mags, i mengem "dulce de membrillo", és tot més o menys semblant.

Bé, Barci, gràcies per les teves paraules, i espero que tinguis un bon futur aquí a Catalunya. Som-hi!

Daniel Arenas Torres

L'origen de l'amor

M'agrada molt escriure sobre l'amor ja sigui en forma de poesia, de narrativa o de relat. Aquesta vegada he escollit de fer-ho en forma d'article sota la supervisió de la psicòloga Assumpció Salat Bertran, professora del curs d'Intel·ligència Emocional per al Personal d'Administració i Serveis del Departament d'Ensenyament.

Quan no pensem racionalment, podem adquirir l'habilitat de parlar la ment (a través de

la meditació o contemplant un paisatge, per exemple). Aleshores, arribarem a un moment en què surt del nostre interior l'AMOR (l'amor en majúscules, és a dir, l'amor de veritat) que prové de connectar amb la nostra essència. La nostra essència humana equival a l'amor i ella està atrapada i coberta per la ment, el pensament i l'ego.

Quan jo a través de la relaxació sóc capaç d'aturar la ment, surt de dins la meua essència,

OPINIONS I REPORTATGES

que és l'amor. Per exemple, davant d'una posta de sol podem sentir alguna cosa especial que prové de dins, en la qual tenim una sensació on tot s'eixampla i no hi ha límits. És la mateixa sensació que té una mare quan mira el seu fill o quan fem alguna cosa que ens apassiona i que fa que des de dins brolli la nostra veritable essència. Experimentem una sensació profunda i una manifestació en el cos no del nostre ego, sinó de la nostra essència, que és amor.

Si jo no tinc amor dintre meu, difícilment podré sentir amor per algú altre. Si una persona m'ajuda, això fa que jo senti amor, però és l'amor que ja tinc a dins. L'essència ens donarà emocions d'amor i pensaments savis, intel·ligents, brillants i creatius. La intuïció i la inspiració (per exemple, la d'un poeta) provenen d'aquí. És precisament en aquest moment quan han nascut grans obres d'importants pensadors.

Per aconseguir aquest estat, caldrà buscar un entorn o un temps que ens ajudi a connectar amb el millor de dins nostre: amb l'emoció de l'amor.

Quan ens enamorem, contactem amb l'amor del nostre interior i fem que es manifesti. L'altre persona no ens el provoca, però sí desperta l'amor de dins. L'amor necessàriament no ha de ser mutu ni tampoc podem sentir amor per una altra persona, si nosaltres mateixos no ens estimem.

Què és veritablement l'amor? L'amor a vegades es confon amb l'afecte.

L'amor de veritat surt de l'autoestima (respecte i estima als altres i a l'amor cap a un mateix). D'aquesta manera, quan una persona és plena d'amor, el comparteix amb una altra persona, però no es sacrifica (dolor) ni es mutila per ella. L'amor no és codependència ni por. Amb l'AMOR una persona se sent plena amb si mateixa, sent la plenitud i la totalitat i la com-

parteix amb l'altra persona, s'enriqueixen i es nodreixen perquè l'amor ha de ser nodridor. Si no se sent aquest nodriment, no hi ha amor, hi ha dependència, això passa quan una persona dona amb una sensació de pèrdua o de temor.

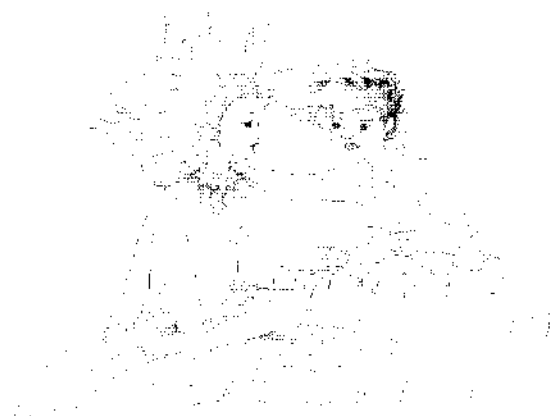
La dependència surt d'uns pensaments immadurs o poc savis, però l'amor surt d'una connexió amb el nostre ser o pensament savi i com que és savi, puc sentir l'amor.

En canvi, la persona que té pensaments immadurs o codependència no connecta amb la seva magnificència interior i només espera rebre de l'altre (és dependent i egocèntrica). Per tant, no sent l'amor des de la plenitud ni la comprensió.

Una persona dependent creurà que ha de trobar algú per sentir-se bé, i no entendrà que ho podem aconseguir evolucionant per nosaltres mateixos.

Una bona ajuda per arribar a aquest punt és aprendre a escoltar la nostra veu interior i no sempre les veus externes dels altres. També ens ajudarà pensar: "Des d'aquesta comprensió, t'estimo. No et jutjo ni et critico." Aquest pensament neix de l'empatia pura, sense jutjar però ESTIMANT. Qui té l'AMOR, no jutja, sinó que discerneix (triar amb intel·ligència). Qui té l'AMOR, té la intel·ligència emocional en el seu màxim grau.

Maria Jesús Verdú Sacases

OPINIONS I REPORTATGES

Lapidació

La lapidació és una condemna que avui en dia existeix en molts països de l'Àfrica i d'altres continents. Consisteix a donar la mort al condemnat a base de llançar-li pedres. Ja veieu que és una barbaritat perquè els condemnats pateixen molt mentre els estan executant. Els testimonis del fet delictiu estan obligats a llançar la primera pedra.

Jo penso que la lapidació és tan injusta com primitiva. Que encara existeixin coses com aquestes ens fa pensar si de debò som tan evolucionats com pensem, i si ho som, com és que permetem successos com aquests. Ja sé que és difícil de solucionar perquè el fanatisme que hi ha en aquesta classe de religions és molt fort, però amb la pressió de tothom podem aconseguir de mica en mica que aquestes injustícies que hi ha pel món vagin desapareixent. Perquè entre tots podem aconseguir moltes coses, i només ens hem de fixar en un cas, com és el de l'Amina Lawal, que és una dona que va ser condemnada a la lapidació per haver tingut un fill

després d'haver-se divorciat del seu marit. La sentència s'hauria d'haver complert quan la seva filla tingués tres anys, però gràcies a una gran pressió dels mitjans de comunicació i de molta gent que es va manifestar en contra van aconseguir que el tribunal recapacités i l'Amina fos posada en llibertat, per això cal conscienciar-nos que entre tots hem de lluitar contra aquestes injustícies.

Daniel Arenas Torres

Amina Lawal va escapar de la lapidació gràcies a la pressió internacional.

Carpe diem

Viure el moment? A vegades suposa una dificultat gaudir del present, però hem de fer una reflexió: " Vivim per morir ", doncs, hem d'aprofitar al màxim cada segon, cada minut. Hem de gaudir! La vida és curta i tothom vol riqueses, beneficis, bens materials, però en el fons busquem: La llibertat! Ens apeteix el que vulguem sense que ens marquin un límit, una barrera. D'aquesta manera ens decebem de tot, ens enriqueim en pensament. No obstant l'amor ho culmina tot en una sola paraula, en una sola sensació: les ganes de sentir un t'estimo!

És impressionant com pot arribar a canviar la vida només sentin-te estimat. Quan veus que la persona que estimes et valora tant... tant...

Només tens ganes i il·lusió de viure per estar amb l'altra persona.

Amb tot això, no vull dir que sigui l'únic per fruir. Però hi és molt present en la motivació de les persones.

A la vida sorgeixen problemes, (solucionem-los!). Aquest és l'únic camí.

Observem doncs que si ens passen coses és perquè vivim. Siguin bones o dolentes, de tot

OPINIONS I REPORTATGES

en traurem una experiència, un nou coneixement de la realitat.

Cada persona té un objectiu a la vida com per exemple aprendre.

I que podem adquirir? Moltes coses experiències i sobretot que cada dia és un tresor, un món per descobrir.

Hi ha molta gent que agraeix el que li ha donat la vida, com salut, aliments, etc.

Però hi ha gent que és tot al contrari, que no li agrada el que li ha donat la vida, en general tot, (gent que anomenaríem: pessimista o negativa).

El que no podem negar és que els ingredients per viure millor són la il·lusió i el treball.

En ocasions semblen juguets del destí o simplement instants del temps, que desapareixen amb els anys.

Però darrera de tot, hi ha la felicitat, les amistats, l'amor...

No hi ha res que superi els sentiments i les emocions.

Som Únics

Oriol Solanó Vera

2n Arts Gràfiques

Entrevista a Joan Manel Fernández

El Joan Manel és un estudiant del Joan Oró que fa segon d'ESO, i compagina els estudis amb la seva gran afició, l'atletisme. Anem a conèixer una mica més al Joan Manel:

Bon dia

J.M.-Bon dia.

Quan vas començar al món de l'atletisme?

J. M.-Vaig començar l'any 2002.

D'on et va venir aquesta afició?

J.M.-Del que veia per la televisió. Em va agradar, i vaig anar a fer unes proves a la U.D.L.

Quina és la teva especialitat?

J.M.-Cent metres tanca i llisos.

Quantes hores setmanals dediques a l'entrenament?

J.M.-Unes deu hores setmanals.

Quins són els teus millors títols?

J.M.-He quedat primer quatre vegades al campionat de Catalunya i tercer al campionat d'Espanya.

Quina va ser la teva victòria més difícil?

J.M.-Al campionat de Catalunya, vaig tenir un rival molt dur.

Quin és el millor moment que recordes com a esportista?

J.M.-El campionat d'Espanya.

Quins són els teus projectes més immediats?

J.M.-El campionat de València.

Quin va ser el teu exemple a seguir?

J.M.-Colin Jackson.

Fins on arriben les teves aspiracions com a esportista?

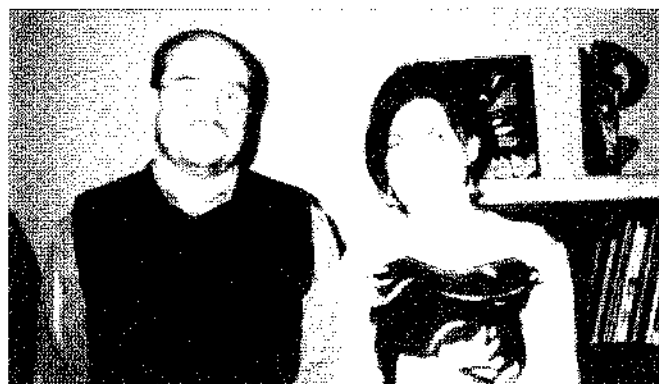
J.M.-Arribar al Campionat del Món i per descomptat a les Olimpíades.

Li desitgem tota la sort del món i esperem que arribi a complir tots els seus objectius, i que els aficionats a l'atletisme puguin gaudir d'un gran atleta.

Daniel Arenas Torres

OPINIONS I REPORTATGES

Entrevista a Ramon Camats, regidor d'Educació i antic professor de l'IES Joan Oró

Ramon Camats amb la nostra reportera.

1. Quants anys va treballar al Joan Oró?

9 anys, em sembla que són 9 anys. Vaig començar al 1991 i al curs 1999-2000 vaig plegar.

2. Va exercir algun càrrec al nostre centre? (Durant quan temps?)

Efectivament, vaig ser 3 anys vicedirector, després, 3 anys més coordinador pedagògic i, després, dos anys més de cap d'estudis.

3. Per què va marxar de l'institut?

Vaig marxar de l'institut perquè, de fet, no he tingut mai destinació definitiva al Joan Oró. Quan vaig treure les oposicions, em sembla que va ser a l'any 1991, vaig anar a parar al Joan Oró a fer el que se'n diu el primer any de pràctiques. A continuació vaig estar bastants anys en una situació juridicoadministrativa molt curiosa que és expectativa de destinació. Durant tots aquests anys, vaig poder estar al Joan Oró, entre d'altres raons perquè estava a la directiva. Quan va acabar la directiva vaig canviar de destinació.

4. Quantes vegades ha guanyat el premi Josep Vallverdú?

Dues vegades, i recentment vaig quedar finalista d'un premi d'assaig breu que promou i organitza la revista Idees, amb una obra que es titula "El clergue i el bufó". Tracta una temàtica

força diferent dels premis Josep Vallverdú, que són de temàtica més aviat social i política.

5. Què significa aquest premi per a vostè?

Aquest premi com qualsevol altre, significa una injecció d'autoestima, i un reconeixement a una feina que és llarga dura i que implica molta voluntat i molta constància, i t'encoratja a continuar treballant. És comparable perfectament als premis escolars o fins i tot a les notes que els estudiants reben en acabar el trimestre. L'obtenció d'un bon resultat.

6. A què es va dedicar després?

L'any immediatament posterior que vaig deixar el Joan Oró vaig estar treballant a l'institut I.E.S. Ronda i després vaig estar a la Universitat de Lleida perquè formava part de l'equip que organitza l'ICE (Institut de Ciències de l'Educació). A l'ICE he estat dos anys. Em vaig presentar a les llistes d'Iniciativa per Catalunya per a les eleccions municipals del 25 de maig de 2003, i vaig sortir escollit. He de dir que jo no pertanyo a cap partit polític i que vaig acceptar aquesta proposta en la mesura que permetia obrir una nova dimensió a la meua vida, em semblava molt interessant i jo em pensava que podria fer alguna cosa nova.

7. Quina feina el satisfà més?

La de professor. He fet una mica de tot. He treballat de cambrer, paleta, pagès... i de professor. Però la que més em satisfà és aquesta, la d'ensenyar.

8. Com va entrar en el món de la política?

M'hi van convidar. El Francesc Pané em va convidar a formar part de les llistes d'Iniciativa per Catalunya, sabedor de les meves inquietuds socials i polítiques.

9. Ara que ocupa un càrrec de respon-

A T A R

OPINIONS I REPORTATGES

sabilitat, ha canviat la seva manera de veure les coses?

No. El que està clar és que ara disposo de més informació, és a dir, el fet que ara tingui un paper actiu en l'organització de la ciutat fa que disposi d'una informació que abans no tenia, que em permet jutjar de forma més equànime tot allò que fa referència als assumptes públics, però pel que fa a les meves idees, la meua manera de ser, d'actuar, res no ha canviat.

10. Quins aspectes creu que convé canviar en el camp de l'educació secundària?

En primer lloc la consideració cap al professorat. Ensenyar és el projecte més difícil i més important d'una societat. En la mesura en què eduquem els joves, tindrem una societat o una altra, i el paper del professorat és tan important que mereix un reconeixement social.

Pel que fa als continguts i estructura educativa, cal invertir més diners. L'educació costa diners però és una inversió de futur, una inversió en recursos humans.

11. I respecte a la situació educativa a Lleida?

Tenim una gran diversitat de recursos educatius. Tant pel que fa a escoles bressol, centres de primària, secundària, universitat, mòduls professionals... Es cobreix tot l'espectre educatiu. Respecte a l'àmbit universitari crec que està força bé, però encara hi falta alguna especialitat, com ara la de Veterinària. Tenint en compte l'entorn lleidatà i la procedència de la majoria dels estudiants d'aquesta carrera, té més sentit ubicar-la a la nostra ciutat.

12. Què en pensa de la LOCE?

La LOCE és la llei educativa que va impulsar el govern del PP de forma unilateral. Pel que fa al procediment penso que va ser absolutament incorrecte, és a dir, no crec correcte que un partit polític per bé que tingui la legitimitat de la majoria parlamentària impulsi una llei, una llei educativa que pretén a més a més ser la reforma de l'anterior, i

que ho faci sense consens, sense parlar directament amb les persones interessades, amb els estudiants, amb els professors, i amb les famílies, i és evident que aquesta llei va aconseguir imposar-se al Parlament només per una qüestió de majoria.

Amb l'oposició de gran part de l'alumnat tant de secundària com universitari i amb una oposició importantíssima de la ciutadania. Crec que es va fer malament, i per tant aquesta llei ha de ser revisada.

13. Quina valoració en fa de la LOGSE? Quins canvis creu que hauria de fer el nou govern en aquesta llei?

Tant la LOGSE com la LOCE demostren que per part dels polítics i per part de la ciutadania en general hi ha una consciència de la necessitat de millorar l'ensenyament, i això és bo. La LOGSE va ser un intent d'universalitzar l'ensenyament i d'allargar-lo, perquè no oblidem que la llei anterior preveia que l'ensenyament obligatori s'acabés als 14 anys. Amb la LOGSE aquest ensenyament obligatori acaba als 16, ja només per això i pel propòsit que guia aquesta llei, és positiva. El que també està clar és que la LOGSE tenia una sèrie de defectes a l'hora de la distribució de les diferents matèries, a l'hora de parlar dels itineraris, l'excessiu nombre d'optatives sobretot als primers cursos de l'ESO que havien de millorar-se i que de fet durant la seva etapa d'implantació ja es va anar millorant. No era una llei dolenta, una llei millorable i això és el que crec jo que s'hauria d'anar fent, anar-la millorant; per això també penso que la LOCE en realitat, la llei impulsada pel PP, no era una millora, sinó que era al contrari, era un canvi total d'aquesta llei que havia evidenciat un progressisme; era un retorn a les velles idees educatives, que eren vigents durant el franquisme. La de jerarquia, d'elitisme, etc, etc... la imposició de determinades assignatures que no pinten res en l'ensenyament secundari, com ara l'assignatura de religió. A veure, jo no estic en contra de la religió, però penso que la religió ha de ser ensenyada

OPINIONS I REPORTATGES

doncs a les esglésies, a les mesquites o allà on sigui, però no en els centres educatius. No oblidem que estem en un estat laic, en un estat no confessional, en qualsevol cas i que no és admissible que una religió tingui prioritat sobre unes altres. Aquest seria un dels aspectes que evidencialment s'hauria de millorar, en canvi amb la LOCE això es reconstrueix, es converteix en una nova matèria idèntica a les altres, amb la qual cosa estic en profund desacord.

I sobre els possibles canvis que cal fer, en la LOGSE, en principi estic d'acord amb la idea que ha tingut la Consellera d'Ensenyament de Catalunya, i ara també anunciada pel partit o pels partits en el govern, d'aturar la implantació de la Llei de Qualitat i de revisar profundament la LOGSE en la mesura que és imprescindible modificar alguns dels seus aspectes.

Moltes gràcies senyor regidor per la seva amabilitat i la paciència que ha tingut amb aquestes "periodistes" que ha atès amb tan bona disposició.

Ares Teixidó

Katy Farrús

Daniel Arenas

Acompanyat de les dues "periodistes".

Intel·ligència emocional

Podem definir la intel·ligència emocional com l'habilitat per controlar i gestionar les emocions per arribar a una alegria interna. En definitiva, és trobar-se bé dins de la pròpia pell, estar en pau amb un mateix i ser feliç independentment dels altres i de les circumstàncies de l'entorn. Així doncs, els altres sempre influeixen, però jo sóc qui determino des de la meua intel·ligència emocional i la meua voluntat, i això depèn única i exclusivament de mi. De vegades, arribar a aquest estat, requereix tota una vida.

Aristòtil va definir la intel·ligència emocional com saber expressar les emocions en el lloc adequat, en el moment adequat, davant la persona adequada, de la forma adequada i amb la intensitat adequada.

Segons Wayne Dyer, autor de *Tus zones errònees* y *Tus zones màgiques*: "El veritable baròmetre de la intel·ligència és una vida feliç i efectiva, viscuda cada dia i cada moment de cada dia."

La intel·ligència emocional es compon dels següents elements:

✓ L'autoconsciència (fa referència al jo) és ser conscient d'un mateix.

✓ L'automotivació (fa referència al jo) és saber motivar-se un mateix.

✓ L'empatia (fa referència als altres) és saber-se posar en el lloc de l'altre però sabent actuar de forma intel·ligent. Això implica que actuarem com l'altre només si la seva emoció és intel·ligent. Si l'altre no té raó, no actuarem com ell vol.

✓ Les habilitats socials (es refereixen als altres), que potenciarem posant atenció a les necessitats dels altres perquè la nostra habilitat de tracte depèn en gran mesura de com decidim tractar els altres.

Si sumem aquests elements obtindrem carisma, lideratge i èxit personal i professional.

El nostre caràcter té una part innata, una part d'educació, una part d'entorn i també de la nostra voluntat o lliure albir (capacitat d'escollir fruit de l'autoconsciència). Podem canviar algun aspecte de la nostra personalitat (lliure albir) per

OPINIONS I REPORTATGES

sentir-nos millor, per exemple, a través de la relaxació, que ens ajudarà a controlar pensaments negatius.

Un altre punt a tenir en compte en tot aquest procés de fer-nos intel·ligents emocionalment, és que cal adonar-se que les situacions externes o fets (mort, naixement) no són les causants de les nostres emocions, sentiments o estat d'ànim perquè els veritables causants són els nostres pensaments. La nostra manera de ser o caràcter conforma per la nostra educació o entorn, provoca el tipus de pensament (per exemple, a Tàilandia quan una persona mor, es fa una festa). Aquest fet demostra que tot i la manera de pensar condicionada pel nostre entorn, podem tenir diferents maneres de pensar davant del mateix fet. Aquesta emoció diferent està causada no pel fet, sinó per la interpretació que en fem. Tot depèn de la manera en què veiem les coses.

Aleshores, quina és la resposta bona? La resposta és que hem d'educar-nos en trobar els pensaments, els sentiments i les emocions que ens portin a viure les situacions d'una manera que no ens provoquin tanta ràbia i sí més benestar. Ens ajudarà saber discernir. I hem de concloure que no és tant el que passa sinó com valorem el que passa i davant d'això, caldrà plantejar-se la millor manera d'actuar intel·ligentment davant dels fets. Pot ser que el malestar no estigui tan

provocat pel fet en si, sinó en la nostra forma de pensar perquè de vegades donem massa importància a les coses.

La intel·ligència emocional ens ensenya que, si al treball, tenim un company "especial", hem d'intentar d'acceptar-lo però sense que el seu temperament ens tregui del nostre estat d'alegria interna. Així, si no podem allunyar-nos-en físicament, ho farem psicològicament, intentant d'actuar per influir-lo perquè canviï. Si no podem, intentarem que no ens afecti i, si tampoc ens funciona, demanarem ajuda i tractarem de veure els seus comentaris com un fruit del seu malestar i no com una cosa personal.

Sabrem que hem trobat la nostra pau interna, si:

✓ Sabem perdonar-nos a nosaltres mateixos i sabem gaudir de cada moment.

✓ Perdem interès a haver de preocupar-nos i també a jutjar-nos a nosaltres mateixos i als altres.

✓ Sovintegen els episodis d'apreciació a tot i a tothom i els "atacs de somriure" per mitjà de la mirada.

Maria Jesús Verdú Sacases, amb la col·laboració especial de la psicòloga Assumpció Salat Bertran, professora del curs d'Intel·ligència Emocional per al PAS del Departament d'Ensenyament.

Més premis al Joan Oró!

Aquest mes de maig ens ha arribat la grata notícia que l'alumne Eric Miranda Neiva de 2n d'ESO A ha resultat guanyador de la 1a fase del 27è Concurs de Redacció en Català, del sector de Lleida, que organitza Coca-Cola amb la col·laboració del Departament d'Ensenyament de Catalunya.

De tots els participants se n'han escollit 6 treballs. D'aquests sis guanyadors, l'Eric ha quedat en 1a posició. Per tant ha passat a la 2a fase, que és a nivell de tot Catalunya.

De moment ja ha guanyat un viatge de cinc dies per una ruta del romànic català, a part de d'altres regals (un diccionari, bossa d'esports, diploma, llibres...) Però, a més a més, opta al premi de la 2a fase que consisteix en un ordinador i un viatge d'una setmana a Londres.

El dia 5 de juny de 2004 sabrem el resultat dels premis finals.

Els teus companys/es i tot el professorat et felicitem de tot cor i t'encoratgem a continuar endavant.

LITERATURA

La chica de piel blanca

20:45: La chica de piel blanca se dirige una fría noche de invierno hacia su casa. Ya hace más de una hora que debería haber llegado pero ese muchacho, dueño de su corazón, le ha entretenido durante toda la tarde perdiendo, en un abrir y cerrar de ojos, la noción del tiempo. Aún así, la chica de piel blanca vuelve muy contenta hacia su hogar; La razón?! Simple: ha pasado una tarde realmente inolvidable. En su rostro se ve reflejada la felicidad personificada, pero esa cara se borra en el preciso instante en el que se siente perseguida por unos muchachos.

Se encuentra en una calle oscura y muy larga, al final de ella, se localiza su casa. La chica de piel blanca empieza a notar como una dosis de nerviosismo recorre todo su cuerpo. Si ella acelera el paso, los dos individuos que van detrás suyo, lo hacen también. Si ella se cambia de acera, los dos chicos actúan de la misma forma.

La chica de piel blanca ya no está nerviosa, ahora siente miedo. Un miedo que la conduce a (sin saber porqué) echar a correr. Los dos individuos corren con más fuerza hasta que acaban alcanzándola. En ese preciso instante, la chica de piel blanca se siente acorralada por dos extraños. Es ahí cuando empieza su martirio, el destino decidió que le tocara a ella.

La chica de piel blanca estaba atemorizada, no podía creerse lo que le estaba sucediendo. Un sinfín de emociones y sentimientos estremecían su pequeño corazón: miedo, odio, repugnancia, temor... La chica de piel blanca sólo gritaba y gritaba, creyendo que alguien la sacaría de aquella pesadilla; una pesadilla que perduró unos minutos, unos larguísimos y eternos minutos, los peores de toda su vida.

La chica de piel blanca no podía defenderse de ninguna manera, era débil e indefensa frente aquellos grandes y horribles hombres.

En el transcurso de ese abuso sexual, la desnudaron, la besaron, la pegaron, la agitaron con fuerza... la agredieron brutalmente sin más.

La chica de piel blanca deseaba morir, desaparecer de aquel sitio en aquel instante, pero no encontraba forma de escapar de ese martirio. Pero por suerte (si es que puede llamarse así) llegó el momento en el que la chica de piel blanca consiguió escapar y correr hacia algún lugar sin pensar lo que le quedaba atrás.

Ya ha pasado un tiempo y la chica de piel blanca todavía está muy afectada y no puede creerse que con tan sólo 16 años su mundo, junto a su vida, se haya venido abajo. Se siente sucia i humillada, realmente deprimida por lo sucedido.

La chica de piel blanca pasa los días llorando y preguntándose una y otra vez: "¿por qué?, ¿por qué a mí?"

Muchas veces cierra los ojos deseando no volver a abrirlos nunca más, o levantarse una mañana y sentir que todo ha sido un sueño, un mal sueño. Pero no. La vida le ha jugado una mala pasada y la chica de piel blanca nunca va a recuperarse del todo. (...)

La chica de piel blanca

Imprevisible futur

En Joan mira de nou el rellotge. Està nerviós. Busca per totes les butxaques el paquet de tabac. Un cop el troba, comprova que no li'n queda cap. "Fantàstic", pensa. Fa deu minuts que espera i decideix asseure's en un dels bancs de davant de "La Festa", lloc de trobada de tots els lleidatans. De cop se sent força estrany. De fet, tot és prou estrany. Comença a recordar... Quinze minuts tard. Tot va malament. "Un altre dia de merda", pensa en Joan.

Fa tot just dos mesos que en Joan va marxar de Manresa per començar a estudiar Dret a Lleida. Els seus pares haurien preferit que anés a Barcelona, però a ell no li feia gens el pes anar a viure a una ciutat tan gran. Va decidir compartir pis amb en Marc i en Miquel, dos nois que havien estudiat amb ell. Finalment, després de força buscar, van trobar un pis força bonic a tot just deu minuts de la Universitat. Passen els dies. Comencen les classes. No li desagraden, però tampoc l'apassionen. Es sent decebut. Li costa. Arriba el primer mes lluny de casa i apareixen les primeres desavinences amb en Marc i en Miquel: que avui et tocava fregar a tu, que qui s'ha acabat els cereals, que per què no aixeques la tapa del lavabo... La carrera cada dia el trastoca més, amb prou feines se'n va sortint. Cada dia està més xafat: se sent sol en un ciutat que no és la seva, amb els amics repartits per Catalunya, una carrera que dia a dia se'l menja i l'enfonsa una mica més en l'espiral depressiva en què s'està endinsant. L'ambient al pis no és gaire millor. L'únic consol d'en Joan és la Marta, l'única amiga que ha fet a la classe. S'asseuen junts i s'avenen: de fet, podríem dir que a en Joan li agrada força.

S'apropa novembre i en Joan decideix que comença a ser hora de sortir del pou en què es

troba sumit, de renéixer de les seves pròpies cendres, com si es tractés d'una au fènix. L'Agrocastanyada és l'ocasió perfecta. Encara millor: la Marta li ha dit si el vol acompanyar. En Joan quasi es desmaia de l'emoció. Decideix invitar-la a dinar al Pans&Company: no massa romàntic, però força econòmic, ja que un estudiant no es pot permetre segons quins luxes. Mentre fan cua, en Joan veu que entra la Júlia. La Júlia és la noia que seu davant seu a classe. No es coneixen gaire, però s'avenen. Ella, a més de ser força guapa, sempre ha sigut molt simpàtica amb ell. "Hola, què fas per aquí?", pregunta en Joan, intentant dissimular l'odi i ràbia que sent per aquella noia en aquell moment. "Mira, he vingut a veure ma cosina, que treballa aquí." En Joan respira; ja veia la seva cita esguerrada. "Per cert, Júlia, que vas a l'Agrocastanyada demà? Jo sí, és el primer cop que sortiré per Lleida." "No, no puc, és l'aniversari d'una amiga meua. Que marxaràs cap a Manresa després de la festa?" "No, que va, em quedaré aquí. Aprofitaré que estic sol per posar-me una mica al dia de les assignatures." "I no t'avorriràs, dos dies sol a casa?" "Ves, no sé..." "Ah, doncs... Vols que quedem dissabte a la tarda per anar a fer un cafè? Així no se't farà tan llarg el cap de setmana." pregunta la Júlia mentre la Marta demana un grec amb Coca-Cola light i patates braves amb doble maionesa. "Sí, per què no?", contesta en Joan mentre certifica que la Marta no ha sentit res. Dinen. Prou bé. Marxen cap a la festa. La Marta s'embolica amb el seu exnovio. En Joan decideix destruir-se el fetge. Després del sisè whisky amb Red Bull tan sols recorda abraçar afectuosament el lavabo de la Wonder. No sap com arribar a casa. Afortunadament i incomprendible, no té ressaca. Té el temps just per

LITERATURA

arreglar-se i anar cap a Ricard Vinyes, on ha quedat amb la Júlia.

Finalment, la veu arribar esbufegant. "Perdona'm, de veritat, però és que quan anava a sortir ha arribat la meua mare i s'ha posat pesadíssima amb..." "Bé, faré veure que m'ho crec", contesta rient en Joan. Decideixen anar a l'Escambray a prendre cafè. Comencen a xerrar: primer tot de tòpics sobre la uni, després coses amb més confiança. Coincideixen en molts gustos, aficions, maneres de veure el món... De sobte, es troben confessant-se secrets i explicant-se anteriors problemes sentimentals, relacions frustrades i infidelitats diverses. En Joan veu apareixer al bar una xinesa grassoneta vestida amb un jersei roig que es guanya la vida venent roses. En Joan, de sobte, tot trempat i eixerit, li'n compra dues. La Júlia, abrumada, l'invita a sopar. Sopen, xerren, riuen, frueixen. Desgraciadament, arriba l'hora de marxar. Per sort, viuen en el mateix carrer. "M'ho he passat molt bé, de debò, és una llàstima haver de marxar ja" diu la Júlia tota trista al portal de casa seva. "D'això... No voldries pas pujar a cas i t'ensenyo les fotos de..." "M'encantaria". Obre la porta. "Això és el menjador, això la cuina. Vols prendre alguna cosa? Crec que queda una mica de cava de l'aniversari d'en Marc...". "Sí, gràcies". "I aquesta és la meua habitació. Brindem?" "Per nosaltres", xiuxiueja la Júlia mentre seu al cantó d'en Joan i, dissimuladament, deixa caure les sabates. "Per nosaltres", respon en Joan fent un petit glop i traient-se discretament els vambes. La Júlia s'agafa els cabells i es fa una cua. Milions de fenilamines en l'ambient. En Joan en mossega el llavi inferior; el cor li bateja de pressa. Sístole, diàstole, sístole, diàstole. La Júlia fa mitja rialla, es ruboritzà. Miren al sostre, miren al terra, miren endavant i les mirades es

creuen. Les aguanten uns instants, les separen alhora. "Júlia, jo..." comença en Joan, agafant-li la mà a la Júlia i clavant la mirada en les seves pupil·les blaves, mentre lentament s'apropa cap a ella. "Jo també", l'interromp la Júlia, acostant-se-li més i enfonsant els seus llavis als d'en Joan, qui sent com tots els pèls del cos se li ericen en rebre el primer petó sincer que mai ha rebut. En Joan l'abraça fortament, apropant-la cap a ella. El cor s'accelera: sístole, diàstole. Es besen, s'acaricien, senten els seus cossos càlids. Parlen, riuen, criden, s'observen amb tendresa. Sístole, diàstole. Es mouen, juguen, suen, senten la vida l'un dintre l'altre. En aquell moment tan sols són ells dos, no existeix el món fora d'aquella habitació, aquell llit, aquella passió. Sístole, diàstole, sístole. Un remolí s'apodera dels seus cossos i les seves ments. Diàstole.

Es fa de dia. La llum del Sol molesta els ulls d'en Joan. El desperta. "Va ser veritat el que va passar o només un preciós somni?", es pregunta mentre descobreix la Júlia dormint nua al seu cantó, amb els seus castanys, llargs, bells cabells caient-li sobre la galta. La mira. Poques coses hi ha més boniques al món que veure com dorm, plàcida, feliç, al teu cantó la persona que estimes. Li fa un petó als llavis per despertar-la. "Bon dia, carinyo". "Bon dia, amor". "Sobre el que va passar ahir la nit, jo no voldria que només..." "Jo tampoc vull deixar-ho aquí. Vull que estem junts, Joan. Vols tu?" "Clar que sí, bonica!" riu en Joan mentre li fa un petó apassionat. "Després de tot, tampoc no va ser un mal dia", somriu feliç.

Roger Tresanchez Carrera
Exalumne

The Lonely squirrel

Once upon a time there was a naughty squirrel that lived in a big, green, beautiful forest near a river. His mother always told him that he had to be self-sufficient because one day she would die and nobody would look after him.

He was always looking for some food or doing the housework, so when the other squirrels wanted to play with him he always told them:

-No, no, no, I'm very busy and I can't waste any time!!!!

Little by little, he became selfish and unpleasant. He thought he was the best and he refused his neighbours' help. Nobody wanted to be with him, nobody wanted to be his friend.

Although he realised he did not have any friends, he felt happy because he thought it was better to be alone than with bad company.

When the cold winter arrived, all the squirrels took shelter into the warm house they had built together during the summer. They collected all families' food reserves too. But the lonely squirrel had to spend all the winter alone in his small and unprotected house without much food. He became ill because of the low temperatures.

His neighbours offered him to spend the rest of the winter with them, but he was too proud, so he didn't accept their proposal. He thought he was able to solve the problem alone. In this case, he could survive easily, but...

Soon, summer arrived and the little squirrel felt better. He spent all the time preparing his house and collecting food for the next winter. He didn't want to undergo that bad experience again.

That summer was really hot: The sunrays were very intense, and the forest was very, very dry.

One day a terrible thing happened. While the young squirrel was fishing in the river to have a delicious lunch, he smelt something strange. It was a smell he had never noticed before, so he was very surprised.

He looked in front of him and he didn't see anything. He looked on his right but nothing happened. He looked on his left and there was nothing there. Finally he looked behind him and ...

What could he see? He couldn't believe what he saw. A big, black and thick smoke cloud came from the middle of the forest.

What was happening? He wanted to know, so he ran into the forest and suddenly, a big flame appeared in front of him.

It is a fire- he screamed.

But he wasn't the only one who was screaming. All his squirrel neighbours were terrified. Everybody was crying and running away from the forest.

They thought the best thing they could do was to cross the river, but, what a pity! They were very small and the river was too wide and the running was too intense to cross it alone!

Soon they found the solution, they would make a chain taking their hands. The little squirrel thought it was a bad solution, so he decided to find another way to escape.

Soon he noticed it was impossible to save himself without his neighbours' help, and then he went back to the river's bank. Everybody had already crossed the river and he was too frightened.

LITERATURA

The fire was getting bigger and bigger and he had to do something quickly. The only thing he could do was to get into the water. The other squirrels cheered him to swim fast, but unfortunately he couldn't overcome the running.

The river took him far away from his big, green, beautiful forest. Some hours later, he arrived at an owls' village and he explained to them what had happened to him. As he was explaining his story, he understood that he was wrong. Therefore, he decided to go back to his village.

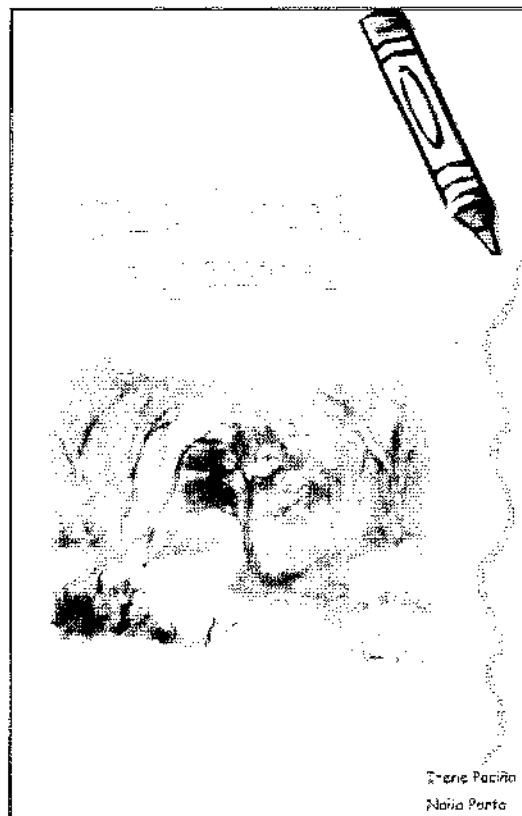
Some days later, he arrived at his burnt house and everybody was worried about him. He apologised and the squirrels accepted him as a member of their community.

He lived happily ever after: he was never alone again.

Irene Pociño

Naila Porta

2n Bat

Portada del conte de la Irene i la Naila.

Carta

Ara ets el meu amo i només et demano amor. Vas decidir fer-te responsable de mi i t'ho agraeixo. Hi haurà entre nosaltres un pacte secret de confiança que mai no es trencarà. Iauràs d'entendre'm, notaràs que estic inquiet i algunes nits em sentiràs plorar. Si m'entens, jo t'entendré. Seré el teu millor amic i el teu fidel company. Comprendré els teus canvis d'humor, les teves alegries, els teus dies bons i dolents, seré al teu costat quan et sentis sol i trist.

La meva capacitat de perdó és infinita, però no em castiguis, ensenya'm. Seré el reflex de la teva manera d'ensenyar-me i de tractar-me.

Si em tractes amb violència, seré agressiu. Parla'm, entenc cada una de les teves paraules encara que no et contesti amb el mateix llenguatge. Aprèn a llegir en els meus ulls i sabràs que m'apassiona jugar tant com a tu.

Creixerem junts, compartirem tantes coses... i el dia que me'n vagi a viure a alguna estrella, mira el cel amb freqüència perquè sempre t'estaré mirant.

Ara, juga amb mi...

Ens queden molts anys per fer-nos feliços!

El teu gosset

Lídia Messegué.

2n ESO

Agraïment als meus pares per les cures rebudes durant la meva convalescència

Camino amb els ulls tancats
però continuo endavant
perquè sé que sempre em guieu.

Gràcies a tu pare,
per recordar-me la meua fortalesa
i nodrir-me amb aquell afecte
que alleuja el mal
que tant m'ha fet plorar.

A tu, mare,
per la teua paciència,
per totes les teves atencions,
per cada record de la meua infantesa
on ets present,
per cada element del teu món
al que has hagut de renunciar
per enriquir el meu,
per cada llàgrima
que ha assecat
el teu consol,
i també per a totes les mares
perquè el vostre amor
és el millor regal
que la vida ens pot oferir.

Maria Jesús Verdú Sacases

Maria Jesús Verdú.

Poema a la Vall de Boí

Escolto el silenci de les muntanyes
i l'omplo amb pensaments al teu costat,
que transcorren lentament,
com quan cau la neu sense pressa
i comença a enteranyinar el terra
que l'acull.

Però la pluja s'emporta
les últimes restes que hi queden,
mentre refresca els prats.

Inspiro la flaire de terra molla,
la mateixa que acollirà
noves formes de vida
que augmentaran la bellesa del bosc.

Em fonc amb aquesta vall
i em converteixo en una flor
que es mou en la direcció del vent
i que desitja més que mai
que la cullis
perquè sempre la portis amb tu.

Maria Jesús Verdú Sacases

LITERATURA

Poesia per l'IES Joan Oró

"M'inflo de tu
però ets tan infinit
que no puc contenir-te tot
dintre meu
i t'escapes
per cada porus de la meva pell
i et transformes
allà on vaig.

Et noto
en el perfum seductor dels lliris,
en la il·lusió dels meus pensaments,
en cada imatge,
en el somriure de la gent,
en la tendresa dels infants,
en la serenitat de la maduresa,
en la força que em transmetes.

Ets tan present en el meu entorn
que a tot arreu es respira a tu.

És tan gran el meu desig
d'embeure'm de tu
que esdevinc un arbre
que creix en el teu boscatge
i sento com puges
per la saba de les meves branques
i m'alimentes amb el teu afecte.

Et percebo
en l'essència
de cada element de l'aire
que em nodreix
i m'agrada tant,
que t'absorbeixo
i menjo de tu,
sense deturar-me,
i sé

que sempre
seràs la meva font d'energia
i que sempre
et podré assaborir.

M'elevo cap a l'Univers
fins que toco el cor dels àngels,
que m'omplen l'ànima
fins a vessar.

Escolto com el vent
frega les meves fulles
i com es desprenen de mi
a la tardor,
que les ha fet empal·lidir,
i cauen i s'adormen
en el lliu
que les acull
i totes juntes t'abracen
i es multiplica
l'amor del teu món.

Tu ets la terra pròspera
on broten els meus èxits,
el fonament i el sostre
de la meva realitat,
l'inici i el final
dels meus dies,
la brúixola
que ens marca la direcció
que emprenem junts
en el camí dels nostres somnis."

Maria Jesús Verdú Sacases

Premis Agustí Ricart

Zaira Jovells 1r batxillerat
1r premi prosa batxillerat

El Abrazo

Hace algunos años en un pequeño pueblo de Hungría, llamado Nyitra, se conocía una leyenda sobre una antigua mansión, donde vivía una mujer. Era una joven, bella, con una larga melena oscura como la noche, su piel era pálida y deliciosa al tacto. Luthien, o la Condesa Mithranáir, que así se llamaba, vivía sola en su mansión. Poseía una gran fortuna, heredada de sus difuntos padres, la cual muchas personas intentaron arrebatarla. Pero no sólo se la conocía por esto. También se la conocía por la fuerte atracción que provocaba a los hombres del pueblo. Muchos quisieron conquistarla, pero ella, con gran firmeza y anticipándose a sus intenciones de conseguir la herencia de sus padres, los rechazaba con gran frialdad.

Cuando sus padres vivían, la familia tenía en el pueblo una gran reputación, pero no por su trabajo o simpatía a los demás vecinos, sino por el temor que los pueblerinos tenían a la familia. Gracias a su descomunal fortuna, podían permitirse el lujo de tener varios criados y sirvientes. Luthien estaba a cargo de dos criadas, Edurn y Samelia. Las 3 eran prácticamente de la misma edad y, aunque la diferencia de rango social era abismal, se llevaban como si hubieran sido hermanas desde la infancia. Conforme se iban haciendo mayores, la rivalidad entre ellas aumentaba, pero Luthien con gran destreza siempre salía victoriosa. Ésta empezó a maltratar a sus criadas, por el momento no pasaba de insultos y de humillaciones.

Una vez fallecidos sus padres, Luthien heredó toda la fortuna de la familia; dinero, la mansión, algunos edificios... Ella y sus padres no gozaban de una buena relación familiar. Luthien siempre esta-

ba sola, y ahora que faltaban sus padres no sentía por ellos mucha añoranza.

Vivió sola cinco años, hasta que cumplió los 21. Por aquel entonces las cosas en la mansión de la Condesa habían empeorado. No sólo humillaba a sus criadas sino a todos los sirvientes, que por pena no había despedido de la mansión. Estos cada vez estaban más enojados y el odio que tenían hacia Luthien aumentaba con el paso de los años. Ese mismo año, poco después de haber cumplido su 21 aniversario, un misterioso hombre llegó al pueblo. Ella no lo había visto aún, pero sus criadas, que iban a hacer la compra a menudo al pueblo, conocían la existencia de aquel hombre. Edurn i Samelia comentaban el aspecto de aquel desconocido. Decían que era un hombre joven que aparentaba ser de clase alta, vestía con exquisitos ropajes negros y una larga capa. Lo más extraño era que siempre salía de noche, nadie había visto a aquel desconocido durante el día. Todo él producía un sentimiento extraño y tenebroso. Luthien, al oír las palabras de sus criadas, sintió gran curiosidad por aquel enigmático hombre.

Luthien no salía de casa con frecuencia, ya que no tenía conocidos ni amigos muy próximos a ella, pero un día era tal su curiosidad que decidió comprobar el aspecto de aquel hombre con sus propios ojos. Aquella noche Luthien se puso el abrigo y se dirigió al pueblo. Era una noche fría, el cielo estaba despejado y la luna brillaba esplendorosa. Paseó durante unas horas por la calle principal del pueblo, empezó a sentirse cansada y paró a reposar en una plaza cercana, se sentó en uno de los bancos.

Luthien estaba totalmente inmersa en sus pensamientos cuando, de pronto, sintió algo que se acercaba. Miró hacia delante, hacia lo lejos, y allí distinguió una extraña figura. Por el tamaño y su contorno dedujo que era una persona.

Con aquella tremenda oscuridad Luthien no podía distinguir si se trataba de un hombre o de una

LITERATURA

mujer. Cada vez estaba más inquieta. Cada vez aquella figura humana se acercaba más. Pronto consiguió descubrir que se trataba de un hombre. Éste se dirigió hacia ella. Sus ojos brillaban con el reflejo de la luz de la luna y Luthien sin saber cómo quedó atónita al ver a aquel majestuoso individuo.

Él se acercó a ella muy despacio, mientras tanto el corazón de Luthien latía descontrolado. Aquel misterioso hombre era del que hablaban Samelia y Edurn, y que a la Condesa le había llamado tanto la atención.

Pero en aquel momento su curiosidad se convirtió en una extraña sensación de miedo y fascinación por aquel extraño. Era un hombre alto y corpulento, de cabellos negros, sus ojos poseían un color verde esmeralda.

El desconocido se quedó de pie delante de Luthien y sin una pizca de vergüenza preguntó por el nombre de la Condesa. Tenía una voz suave y delicada, sus palabras eran como una melodía. Ella, aún experimentando aquella insólita sensación, le respondió con firmeza, intentando mantener la calma para que él no se diera cuenta del respeto que le imponía a Luthien. Ella por dentro sentía una gran fascinación por aquel misterioso hombre. Seguidamente ella hizo a aquel fascinante hombre la misma pregunta. Él se llamaba Ludwig Rice. Los dos se quedaron paralizados durante un instante, hasta que Ludwig se sentó al lado de Luthien. Ella se separó un poco de él. Pero pronto, aunque tímidamente, empezaron a conversar. Estuvieron varias horas hablando pero Luthien no consiguió averiguar prácticamente nada de él. Era muy reservado. Volvió a hacerse el silencio, inmediatamente Ludwig miró a Luthien a los ojos, uno ojos grandes y brillantes, y le preguntó si podían volver a encontrarse. Luthien se ruborizó, pero no tardó mucho en dar una respuesta a su nuevo confidente. Su respuesta fue un sí rotundo y a la noche siguiente volvieron a encontrarse.

Luthien volvió a casa a altas horas de la noche, pero, aún así, despertó a Samelia i Edurn

para avisarlas de que a la mañana siguiente, a primera hora, tuvieran todo listo para lavar, vestir, peinar y todo lo que fuera necesario para preparar a la Condesa. Las dos criadas se quedaron asombradas del entusiasmo con que su antigua compañera de juegos, ahora su principal enemiga, les pidió tal cosa y tan repentinamente.

A la mañana siguiente, Luthien se levantó temprano. Sus dos criadas ya tenían casi todo listo para resaltar la belleza de la Condesa. Primero tomó un baño para relajarse. Samelia ayudaba a la Condesa a enjabonarse. Su piel era muy delicada, y de un tono muy pálido, por ello Samelia lo hacía con mucho cuidado. Luego Edurn aplicó a la condesa unos productos caseros, que ella misma elaboraba, para suavizar y embellecer la piel de la Condesa. Mientras tanto Samelia le cepillaba la larga melena que poseía Luthien. Seguidamente la vistieron. Ella personalmente eligió uno de sus mejores vestidos. Era de un rojo encarnado, con unos bordados y unas puntillas en negro. La Condesa poseía una figura envidiable y aquel vestido la resaltaba. Estaría espectacular.

Aquel día apenas probó bocado, los nervios la consumían y estaba deseosa de ver a Ludwig. Pasó todo el día dando vueltas por la casa, pensando en lo que le diría a Ludwig.

Al anochecer Luthien se dio los últimos retoques al vestido con la ayuda de Samelia y Edurn. La Condesa estaba realmente preciosa. Casi sin darse cuenta se hizo la hora de reunirse con Ludwig. El lugar donde tenían que encontrarse sería en el mismo lugar donde se vieron la primera vez.

La Noche era fría, pero a la Condesa no le importaba, siguió su camino sin detenerse.

Pronto llegó al lugar del encuentro. Allí la esperaba Ludwig impacientemente. Luthien fue acercándose a él lentamente, seguía sintiendo vergüenza hacia él además de mucho respeto.

Cuando ya se encontraban frente a frente, se saludaron y luego se sentaron en uno de los bancos del parque. Estuvieron largo rato charlando, inter-

cambiando experiencias y opiniones, pero, por más que Luthien le preguntara por su pasado, él no le respondía, siempre cambiaba de tema o inventaba una excusa pa no contestarle. Esto hacía que la Condesa cada vez tuviera más curiosidad. Ella sabía que Ludwig escondía algo, algo que le había ocurrido en el pasado, algo muy oscuro, quizá la pérdida de un ser querido o un desengaño amoroso.

Luthien cada vez se sentía más a gusto con él y decidió, aunque un poco sonrojada, invitar a Ludwig a una cena íntima en la mansión de la Condesa. Ludwig quedó asombrado ante la proposición. Él acercó su mano a la mejilla de Luthien y la acarició suavemente, la miró a los ojos y le respondió con firmeza y entusiasmo que estaría encantado de compartir una cena con ella. Al poco rato Luthien vio que ya era tarde y decidió que ya era hora de volver a casa. Ludwig se ofreció a acompañarla hasta su casa.

Cuando llegaron a la mansión los dos se detuvieron delante de la puerta, cruzaron sus miradas y Ludwig para despedirse besó a Luthien, con mucha delicadeza, en la mejilla.

La cena que Luthien prepararía tendría que ser perfecta, así que necesitaría ayuda. Pero la Condesa no quería que la noticia se difundiera por el pueblo, así que no tuvo más remedio que deshacerse de los criados durante un par de días para que no se enteraran de nada. Únicamente se quedarían en la mansión Edurn y Samelia, que ayudarían a la Condesa con todos los preparativos.

La cena tuvo lugar tres días después de su último encuentro. De buena mañana en la casa ya sólo quedaban la Condesa y sus dos sirvientas. Nada más levantarse enseguida se pusieron a organizar la casa, incluso Luthien ayudó un poco con las tareas.

Toda la mansión estaba reluciente, parecía verdaderamente un palacio. Ahora sólo faltaba preparar la cena. La Condesa quiso preparar unos platos succulentos, y con la ayuda de Samelia, que

era una experta en el campo culinario, consiguieron cocinar unos platos deliciosos.

La hora del encuentro se acercaba y a Luthien sólo le faltaba vestirse y peinarse para la ocasión. Esta vez eligió un vestido negro con un notable escote y un chal de color violeta. Faltaba muy poco para que Ludwig llegara a la casa y la Condesa rápidamente fue hacia sus criadas para decirles que podían irse. Samelia y Edurn quisieron cotillear un poco pero Luthien se mantuvo firme, les dio su paga y prácticamente las echó de la casa. En ese instante llamaron a la puerta principal. Era Ludwig. Aquella noche Ludwig vestía un traje muy elegante, y cómo no, también lucía su maravillosa capa.

Él, muy respetuoso, esperó a que la Condesa le diera permiso para entrar. Los dos se dirigieron al salón. La mesa estaba decorada con unas velas y dos pequeños ramilletes de flores.

Mientras cenaban, Luthien se dio cuenta de que sentía algo muy especial por él. Era algo extraño, nunca se había sentido de esa forma y no entendía el porqué. Después de la cena se sirvieron unas copas de vino frente a la chimenea.

Los dos se miraban el uno al otro, admirando su belleza. Luthien estaba muy concentrada en los ojos de Ludwig y él en el cabello de la Condesa. En ese mismo instante Ludwig se acercó a ella, cogió sus manos y le advirtió que tenía que decirle algo importante, algo que cambiaría sus vidas.

Luthien empezó a estar inquieta. No podía entender qué era lo que hacía que se sintiera de ese modo. Se puso a pensar qué era lo que Ludwig tenía que decirle. Quizá iba a desvelarle el secreto que tanto escondía y que tanta curiosidad tenía Luthien por saber.

Ludwig sostuvo las manos de Luthien durante unos instantes. La Condesa no podía soportar aquel misterio y reclamó a Ludwig que le dijera lo que estaba ocurriendo. Él sin más espera confesó a Luthien que la amaba. Ella no podía

LITERATURA

creer lo que estaba oyendo. Luthien quedó totalmente paralizada al oír las palabras de Ludwig, pero sin pensar sacó fuerzas y respondió a Ludwig de una manera que él no esperaba. Luthien también sentía lo mismo por él. Estaba locamente enamorada, pero, de pronto, Ludwig pudo sus mano en los labios de la Condesa haciéndola callar. Ella se extrañó mucho. Fue entonces cuando Ludwig decidió que sería el momento de contarle la verdad de su oscuro pasado, y el porqué de que no podían estar juntos, ya que todo el mundo, al conocer la verdad sobre Ludwig, le rechazaba y sentía un gran temor hacia él.

El sin más espera empezó a descubrir su historia a Luthien. La historia empezaba hace varios años, cuando Ludwig tenía unos 23 años de edad. Por aquel entonces era un chico bastante solitario y no se relacionaba mucho con la gente. Sólo había una persona en quien confiaba. Era una mujer, Erzebeth Szentes, la cual enseñó a Ludwig todo lo que sabía. Era una mujer muy misteriosa y un tanto siniestra, pero Ludwig le tenía mucho cariño y a la vez mucho respeto. Él acabó amándola con locura pero nunca pudo imaginar lo que le sucedería. Ella sentía lo mismo que él, pero tenía un secreto, algo muy importante que nadie conocía. Erzebeth, una vez supo lo que sentía Ludwig, creyó que él tenía que saber realmente lo que ella era y que, si de verdad la quería, tendría que aceptarla tal y como era. Él apasionadamente le respondió a Erzebeth que la amaría con locura, sucediese lo que sucediese, fuera lo que fuera ella. Al instante aquella mujer se abalanzó hacia Ludwig, abrazándolo fuertemente y de repente él sintió un profundo y gran dolor en el cuello. Ludwig no podía creer lo que estaba ocurriendo. Empezó a sentirse cansado, las piernas le flojeaban, no podía entender qué era lo que ocurría, Erzebeth estaba mordiendo su cuello, absorbiendo su vitalidad, bebiendo su sangre.

Ludwig perdió el conocimiento. Dos días más tarde despertó aturdido. No recordaba bien lo que había ocurrido pero sentía un fuerte dolor en el cuello y, de pronto, empezó a recordar. Erzebeth le había mordido. Por fin Ludwig descubrió el secreto de Erzebeth y ahora él se había convertido en lo que era ella, un ser sobrenatural, con los sentidos más desarrollados, se había convertido en un Vampiro.

Luthien escuchaba con atención las palabras de Ludwig y no podía creer lo que estaba oyendo. Empezó a sentir miedo, pero en el fondo de su corazón le amaba, le amaba y sería capaz de hacer lo que fuera por él. Ludwig no quería que la Condesa pasara por lo mismo, pero él la necesitaba, la deseaba. Luthien aceptó estar con Ludwig, como hizo él con Erzebeth. Él advirtió a la Condesa que sería duro, que sufriría mucho, pero a ella no le importaba. Ludwig se acercó a ella y la abrazó. Al instante Luthien sintió como Ludwig mordía su cuello. El dolor era insoportable, pero ella aguantó hasta el final, sólo por el amor que sentía hacia Ludwig.

A la Condesa le sucedió lo mismo que a su amado tiempo atrás. Se desmayó y unos días más tarde despertó en los brazos de Ludwig, totalmente fatigada y la única manera que tenía de recuperarse era bebiendo sangre, sangre de su amado, la cual finalizaría el proceso de transformación.

A partir de ese momento los dos vivieron juntos en la mansión de la Condesa Mithrandir, pero lo más difícil de conseguir sería alimento. Tenían que alimentarse de sangre, de sangre de otras personas, y las primeras en correr esta desafortunada suerte serían Samelia y Edurn. Más tarde las víctimas de los dos enamorados empezarían a aumentar, primero con los demás criados luego las próximas víctimas serían los vecinos del pueblo y quién sabe quizá la próxima podrías ser tú...

Alexandra Bonet 4t ESO
1r premi prosa ESO

Escaquer de nit

Si alguna cosa hagués de témer, la primera cosa que li vindria al cap seria ella mateixa.

Un ésser capaç de desfer la natura amb un moviment de mans, sense sentir pena per ella, incapaç de sentir les vibracions de la lluna, una cega persona que no s'adona què és en realitat... i que per molt que no ho vulgui ho haurà de saber.

Només això podrà mostrar-li que no és la persona que es pensa que és, perquè les coses mai no són el que semblen.

I la realitat és tan lleu en ella; que ni tan sols se n'adona, com una inexistent brisa d'estiu; no s'adona que no és tan dolenta com li sembla, perquè ella tot ho veu negre i blanc. No s'adona que hi ha matisos, grisos, uns més clars que altres, però és tan cega en la nit... que no sap per on camina.

S'odia a ella mateixa com a l'única persona que més podria odiar, més que els hipòcrites, polítics i assassins. I això la porta fins a la punta del penya-segat. Volent fer desaparèixer la taca negra del fi paper blanc de seda, aquella taca que no hauria d'haver existit mai, que havia de ser esborrada... pel bé de tots.

Un corrent d'aire li fa perdre l'equilibri fent-la caure enrere, com tantes altres vegades. Potser és perquè es tan feble que no pot acabar amb ella mateixa, o potser ha estat un àngel que ha baixat del cel per salvar-la. Vagues ironies l'envolten.

Com si no pogués fer res més es queda absent en el pensament, mentre la buidor li penetra pels ulls. Com si per molt que hagués intentat sempre acabés al mateix lloc.

Els seus braços, el seu coll, la seva cara, està plena de cicatrius invisibles que s'obren cada nit, fent-li un mal tan despietat que li fan augmentar la ràbia, la repugnància, la infelicitat, l'esgotament que porta dins. Però aquestes cicatrius són incurables,

porta anys, anys portant-les, arreu del cos, i cada vegada n'hi ha més.

La seva figura en la nit és fràgil, amb una pell blanca i pàl·lida que contrasta amb la llum de la lluna. Els seus ulls són d'un negre que no deixa percebre cap sentiment ni esperança. Els seus llavis tallats pel fred resten sellats, com si mai haguessin dit paraula, el seu palmell de la mà està recolzat a terra, mentre que les petites i fines pedres se li claven a la carn demanat auxili per poder respirar. Però a ella no l'importava, més aviat semblava que no ho notava. Tampoc notava la fressa que feien més enllà uns musols que la miraven esvalotats. Com si fos privada d'aquells sentits.

Només mirava l'infinit de la lluna, buscant el més enllà, o la resposta a la seva pregunta. Mirava i mirava fixament, sense aclucar els ulls, mentre es preguntava dins seu per què no podia acabar aquell malson que feia tantes nits que durava.

Quedant empresonada per ella mateixa i respirant amb imperceptibles sospirs es va quedar allí tota la nit. En la mateixa posició, en el mateix pensament, amb el mateix dolor. Esperant algun senyal de salvació en el cel.

"Però tard o d'hora ha de saber la veritat"

Els primers raigs de sol apareixen en l'horitzó, anunciant l'albada i un nou dia. El senyal de la salvació està més enllà del camp de la vista de l'ull nu. Refugiant-se en llocs i coses que passen desapercibuts pels humans.

Quan un dia la vegis; t'introduiràs en un petit estat de trànsit, mouràs el cap en senyal de negament, somriuràs burletament i murmuraràs: -no pot ser...- continuaràs caminant, vacil·lant i repen-sant. T'aturaràs. Miraràs enrere; però no hi haurà res. Sospiraràs i tornaràs al teu camí, considerant que ha estat un producte de la teva imaginació. Però al cap d'uns segons una sensació d'alleviament creixerà dins teu. I no recordaràs per quin motiu; estaves tan feliç aquell dia.

Així és com apareix i desapareix de la nostra vida.

LITERATURA

Eric Miranda 2n ESO
1r premi prosa ESO

Obrint camins cap a l'amistat

Estimat diari:

Finalment ha arribat el cap de setmana!

Durant tots aquests dies, els exàmens, aquells paperots que a tothom fastiguegen (excepte als set-ciències, és clar), han marcat les classes, quina murga!

Els colzes ja els tinc ben arrovellats, però em sento alleugerit, ja que amb una mica de sort aprovo totes les assignatures de la segona avaluació.

Avui tres llargues i avorrides proves d'història, llengua i llengua castellana sentenciaven aquest període del qual depenien les meves notes i les de tots els estudiants.

Quan m'he llevat, tenia una sensació molt estranya. Semblava com si accidentalment m'hagués empassat un parell de llibres, i quan els obria dins del meu cap, visionava unes paraules que pujaven i baixaven, s'entorllogaven, s'estiraven, es comprimien, es desordenaven... quin embolic!

Vaig anar a l'escola amb aquest horrible sentiment.

A primera hora vaig fer l'examen de llengua. Al dictat, resulta que no sabia si "col·laborar" s'escribia amb una sola ela o amb ela geminada. Quan ja sortia fum del meu cap vaig resoldre el problema a cara o creu, el centim que vaig llençar decidí que "col·laborar" s'escriuria amb aquella ela que tants maldecaps ens porta, la geminada. Espero que la senyora Ribó no s'assabenti en el cas que ho hagi escrit bé. Tot i així no m'ha anat malament, però ha sigut ben difícil.

Després m'enfrontaria al segon obstacle, llengua castellana. Desastre total! M'estimo més estalviar-me els comentaris.

L'última amenaça per la classe era la prova d'història. En acabar-lo vaig recuperar aquella sen-

sació de calma que tant havia trobat a faltar. Les vacances s'acostaven vertiginosament malgrat que fossin curtes.

Al segon pati, quan tot finí, els alumnes ja no feien cara de pomes agres i tot tornava a la normalitat: en Sergi acabava de trencar una paperera. Realment ens havíem recuperat d'aquesta llarga setmana.

L'última hora de classe d'aquests set dies era educació física, genial!

Mentre anava cap als vestidors del polisportiu em vaig trobar amb en Jordi: ja ni ens miràvem i rebutjàvem tornar a barallar-nos. Des que les motxilles on guardem tot el material d'estudi ens acompanyaven, fins avui, que ens comportem com el gat i el gos i fem tots els possibles per impossibilitar la vida a l'altre.

Quan el professor arribà, ens comunicà que avui la classe es feia a fora, on els raigs de l'astre solar il·luminaven encegadorament la nostra cara, ja saps que aquest mes d'abril ha vingut carregat de sol i calor, i les gelateries no donen abast.

Encara m'estava mudant de roba. En Jordi també hi era, mala sort! L'Albert ja havia acabat i sortí com un coet... PAM! Havia tancat la porta, o no! Em vaig ficar les mans al cap tot cridant-li. No es podia obrir aquella porta des de dins. Els meus crits resultaren inútils, el noi havia marxat.

Lamentablement m'havia de quedar amb aquella cosa, ECS! Als primers minuts feiem com si no existís l'altre. En aquell moment vaig estar recordant algunes vegades que ens havíem barallat, va arribar un moment que vaig pensar que ja en tenia prou d'aquest color, potser podíem solucionar aquest problema. Bajanades! La guerra continuava i jo no devia de mostrar signes de debilitat. Alhora m'enfadava amb els meus companys perquè de ben segur que no deien res al professor per veure'ns a mi i al Jordi sortint de l'institut amb un parell de blaus cadascun, quins marris!

La veritat és que era una bona idea, la primera vegada que el vaig contemplar havia observat que la

seva cara estava blanca com la neu, ja la coneixia, la feia quan quedava en ridícul davant meu. Míra-te'l de ben segur que tenia claustrofòbia.

Llavors vaig sentir que la malícia circulava per les meves venes i vaig rebre l'impuls que necessitava per començar el meu atac preguntant-li per què no ens aveníem. Quina pregunta més estranya! Havia ficat la pota.

Ràpidament em vaig adonar que la seva expressió facial havia canviat, no com jo esperava: una cara amb una riallota burleta i amb uns ulls que demostraven que es sentia segur de si mateix. No era així, la seva mirada anava a la deriva. Percebia que estava descol·locat i que anava a confessar quelcom inesperat.

Efectivament va ser així, i digué que perquè mai ens havíem proposat conviure amb una bona relació i crear una connexió, un vincle, una AMISTAT! Em vaig trencar en mil trossos i no sabia què respondre-li. Allò em va obrir els ulls, em va clavar una fletxa al fons del cor. Tenia raó: vam començar amb petites bromes quan ens vam conèixer i tot

acabà amb un mur d'odi mutu entre nosaltres.

Però jo també volia acabar amb les nostres discòrdies i trencar amb la barrera que ens aïllava. Últimament estava cansat de desitjar el perjudici als meus enemics, i les seves paraules m'ensenyaren una clau per a obrir la porta en la qual deixar anar la meva aversió envers ell.

Li volia demanar perdó, que ens poguéssim conèixer, compartir converses, opinions... SER AMICS! Ell també em volia a dir alguna cosa. Anava a pronunciar la primera paraula, ell també començava a moure els seus llavis...

Nyeeeeec!

Com us trobeu? Ho sento no me n'havia adonat que no hi éreu.- va dir el professor.

Segurament ens va aixafar la guitarra a tots dos, almenys a mi. Però estava satisfet perquè crec que el que ha ocorregut canviarà la manera que tinc de veure el Jordi i ben aviat ens comportarem com a bons amics.

FI... o COMENÇAMENT?

Imma Ruíz, 3r ESO **Accèssit prosa ESO**

Un pequeño sueño

El baile era su vida. Desde que era muy, muy pequeña había adorado bailar, pero lo que más le gustaba, sobre todas las cosas, era el ballet. Soñaba siempre con que era una famosa joven que bailaba y bailaba en un escenario junto a su pareja, pero como con todo, había una cosa, una única cosa que le impedía conseguir realizar ese sueño... Su pierna enferma. Ya hacía casi tres años que la tenía en parálisis por culpa de un pequeño accidente en autobús. Aún recordaba qué había ocurrido. El gran automóvil desvió de prisa hacia la derecha, y la señora que se sentaba a su lado, sin querer, clavó la punta de un paraguas en su pierna, rompiendo así algo ahí dentro y haciendo que aunque la

operasen inmediatamente, no lograsen curarla. Ya se había acostumbrado (quizás no del todo) a esa situación, pero su deseo no era inalcanzable, se repetía constantemente para darse esperanza a sí misma, ya que nadie se la daba. Marie, a escondidas, alegando ir a estudiar a la biblioteca (nadie sospechaba nada, pues ella siempre había sido una chica muy aplicada y en serio se creían su excusa), se iba a un salón de baile, y metida en uno de los cuartos que ya no utilizaban y con permiso del dueño, bailaba como podía. Bailaba ballet 3 horas el lunes, miércoles y viernes después de la escuela a las 5:30, y sábados y domingos hasta 5 horas, dos por la mañana y tres por la tarde. Ella sabía que el esfuerzo que ponía en cumplir su sueño era demasiado y sobre todo en su estado, pero no se daría por venida, y por más empeño que ponía, Marie sabía que sola no podría bailar, que necesitaba una pareja para mantenerse en pie, una

LITERATURA

persona que la sujetara para que si su pierna fallaba no cayese ridículamente al suelo.

Un, dos y... caída. Tristemente agarró con suavidad su tobillo y maldijo a su pierna enferma, porque por su culpa ahora se había lastimado en otro lado.

-¿Estás bien?-preguntó alguien desde la puerta. Marie no había recordado cerrarla con llave.

-¡No me pasa nada!- se apresuró a decir, molesta por haber sido descubierta- ¿Hasta dónde viste?- esperaba que la respuesta fuese un 'acabo de llegar'.

-Debo llevar quince minutos, desde que hiciste el Attitude, hasta ahora que fallaste en el Fouetté. Me parece que una de tus piernas no respondía bien... - la vergüenza que sentía en aquellos momentos era inimaginable. Era la primera vez desde que hacía ballet a escondidas que la habían pillado- Si te has hecho daño puedo llamar a...

-¡No! ¡A nadie!- se alarmó, levantándose de repente y olvidando el lamentable estado de sus piernas.

-Casi te caes...- le sonrió un muchacho mientras la sujetaba para que no se estrellase de nuevo contra el suelo. Era con él con quien había mantenido aquella conversación.

-Suéltame, puedo mantenerme por mi solita-gruñó, y el chico obedeció, dejándola caer estrepitosamente contra el duro suelo-. ¡Ah! ¡Duele!-lloriqueó, agarrándose de nuevo el tobillo, y de paso la otra pierna. De llorar solo como queja, pasó a unas lágrimas desconsoladas- Soy demasiado torpe... Nunca conseguiré superar el obstáculo que la vida me ha puesto para no cumplir mi sueño... Ojalá no hubiese querido jamás ser bailarina... -el chico se puso a su altura, agachándose, y le tendió una mano que sujetaba un pañuelo de papel. Marie levantó la mirada sorprendida.

-No llores, te invito a un helado y me cuentas cual es tu preocupación- sonreía. Marie no había caído en la cuenta de que ese chico no había dejado de sonreír ni un solo momento.

-¿Cómo te llamas?

-Nicolás... ¿Y tu, Fallen Duck?

-Fallen... ¿Fallen Duck?- preguntó ella, sonrojada- Yo no soy ningún pato caído...

-Si que lo eres, tus movimientos en el Fouetté fueron torpes, y encima te has caído. Así que ese es tu mote- Nicolás se burlaba de ella bien feliz.

-Pues si yo soy un Pato Caído, tu eres Cara de burbuja... ¡Face of bubble!- lo señaló acusadoramente- ¡Tu cara redonda como la de una burbuja recién hecha con un poco de agua y jabón!- refunfuñó, sacándole la lengua. De repente había pasado de llorar a enfadarse, y seguido, a reírse- Me llamo Marie, y sobre tu invitación, iría encantada pero... - señaló su tobillo con una mano y un bastón al otro lado del cuarto- No puedo.

-Pues yo te ayudo- y la cogió en brazos sin previo aviso. Marie le estiro de la oreja-. Cara de Burbuja, no pensarás cargarme hasta la heladería en brazos...- le intentó preguntar.

-No, te llevaré en brazos hasta tu casa si te parece... Te voy a llevar al vestuario de esta sala, que sólo hay uno ¿no? Y cuando acabes llámame, que te daré tu bastón... - dijo, inflando sus mejillas intentando parecer ofendido, y volviendo a hacer que Marie riese con ganas. Después de cambiarse con algunas dificultades, llamó la atención a Nicolás para que fuese a ayudarla a salir del cuartito y que de paso le llevase su bastón tal y como había prometido.

-Ves... Estás más guapa cuando sonríes.- comentó él mientras iban de camino a la heladería. El tobillo de ella ya estaba bien, y caminaba apoyada en el trozo de madera y en el brazo del chico.

-Gracias- alzó una ceja-. Oye, muchas gracias.

-¿Por qué?- se hizo el despistado Nicolás.

-Ya sabes porqué. Por no reírte cuando me he caído torpemente, por ayudarme a levantarme, a cambiarme (bueno, digámoslo así), por darme mi bastón, invitarme a un helado, pero sobre todo porque siendo una desconocida, me has animado y no has preguntado nada sobre mi pierna...- una

dulce sonrisa. Hacía tiempo que no le dedicaba ninguna a nadie que no fuese de su familia, pero aquel buen chico había conseguido en una, quizás dos horas lo que nadie había conseguido en mucho tiempo: darle fuerzas.

-Hemos llegado- Nicolás ni siquiera había querido decir 'de nada', cualquier otro lo hubiese tomado como un 'insulto', pero Marie no, pues sabía que no lo hacía para molestarla, sino para todo lo contrario- ¿De qué lo quieres?- preguntó una vez sentados, mientras miraba la carta donde estaban escritos todos los sabores.

-Mm... Vainilla y fresa ¿y tú?

-Chocolate con chocolate- sonreía como un crío pequeño. Pedidos los helados, entregados y pagados. Era hora de contarle a Nicolás por qué estaba tan desanimada, pero ¿no era evidente?-. No hace falta que me expliques nada si no quieres. Por supuesto, me corroe la necesidad de abordarte a preguntas, pero me voy a dominar y no las voy a hacer. Tengo que entender que me acab...

-¡No, no! No pasa nada. No es para tanto, quiero contártelo. La verdad, sé que sonará muy egoísta, pero necesito contárselo a alguien...- él escuchaba atentamente, eso la animaba y la hacía feliz- Desde ya muy pequeña me han gustado toda clase de baile: danza, rap, hip-hop, etc... Pero mi gran pasión ha sido siempre, como habrás podido comprobar, el ballet. Un escenario, la música, mi pareja, un tutú y yo. Es mi pequeño sueño, pero... No podré cumplirlo. Por culpa de un tonto, pero desgraciado accidente mi mundo se ha derrumbado. Yo... Mi pierna está parálítica, no puedo moverla de rodilla hacia abajo...- Nicolás se mantenía callado, y de un posado serio, pasó a uno gentil.

-No digas eso pensando que me vas ha hacer sentir pena...Tienes que ser fuerte. Alcanza tu sueño...Yo podría ayudarte, también bailo ballet (solo que masculino, por supuesto- aunque sea lo mismo-). Si tú quisieses, yo podría ser tu pareja, y así podríamos los dos cumplir tu sueño. De verdad

estaría encantado de ayudarte- esto último lo añadió al ver a Marie abrir la boca para decirle que no hacía falta.

-Pero soy torpe, no puedo hacer nada, ya lo has visto tú...- volvía a lloriquear.

-No digas tonterías. Se nota que tienes un don para esto, y que sabes los pasos, técnicas, coreografías, pero sobre todo se nota la pasión que pones en ello. Si la única cosa que crees que puede estropearte todo el trabajo es esa pierna, tranquila, vas a dejar de pensarlo. Dime donde vives. Los lunes, Martes, jueves y fines de semana iré a ayudarte a tu casa... O si quieres puedes venir a la mía. Allí tengo todo lo necesario para bailar, ahora que recuerdo, y además así mi hermana podría ayudarnos. Tranquila, lo conseguirás, y aún más...- rebuscó en su mochila- Mira esto, un concurso de ballet. Es en parejas, chico y chica, se tiene que bailar alguna cosa no concreta, los participantes tienen que tener edades comprimidas entre los 7-10 años la primera categoría, 11-14 la segunda y 15-19 la tercera. El premio es para todas las categorías el mismo, y hay tres. Los primeros ganadores una copa grande, dos iguales pero pequeñas, un par de medallas de oro y doscientos cincuenta euros.

-¿Y los demás premios?- preguntó inocente, buscando en el folleto.

-No me importa. En un principio no quería participar porque no me gusta como bailan las chicas de mi salón, no le ponen el empeño que se tiene que tener, pero tú...Pones ese y mucho, muchísimo más. Le diré a Madame Ninette que participaré, pero contigo... Y además ganaremos el primer premio. Si señor- ¿cómo era posible? Había oído hablar de esas cosas, pero vivirla... ¿era verdad el amor a primera vista? Ella no era una de esas chicas que se enamoraban, y sobretodo después de aquello, pues se había vuelto arisca (pero fue sobre todo por la mala forma en la que la miraba la gente).

-Entonces... Acudiré a tu casa. Apúntame aquí tu dirección, teléfono, y e-mail si tienes...- él

LITERATURA

así lo hizo- Entonces te estaré esperando mañana sábado aquí ¿a qué hora te va bien?

-Si no es molestia, todo el día. De la una (13:00) a las nueve (21:00). Me traeré mi propia comida si es necesario, pero para ese concurso solo quedan dos semanas. Dos semanas para cumplir mi sueño, quiero que todo sea perfecto, por eso quiero entrenar duro desde un buen principio.

-¡Así me gusta! Entonces esta bien, no hace falta que te traigas la comida, no me tomes por un tacaño, además... ¡La comida de mi hermana es deliciosa! Ya verás como te va a gustar... Una cosa ¿podrás ir sola hasta tu casa?

-¡Por supuesto! Es bien fácil, ya estoy bien del tobillo, e igualmente pensaba pedirme un taxi, pero igualmente muchísimas gracias por preocuparte tanto por mí.

-No es nada, pero me esperaré hasta que ese taxi llegue, que a veces tardan mucho- dicho y hecho, se quedó allí esperándola los diez o quince minutos que tardó en llegar el coche- Pues nos vemos mañana, que pases buen día- le besó la frente y se fue.

Estaba lista para ir a casa de Nicolás, y sus padres no habían puesto objeción a que ella saliese con un amigo, pues olvidando los peligros de hoy en día, eran muy felices de que su hija al fin saliese afuera a divertirse. Ella los quería. Los quería mucho y de verdad se maldecía por haberles mentido con lo de la biblioteca y el ballet. Su padre la llevó hasta la casa de Nicolás, pero no fue a la puerta con ella, por propia petición. Llamó al timbre del interfono.

-¿Diga?- se escuchó enrecoñidamente. Era una voz femenina.

-Perdone... ¿Esta Cara de...Nicolás?- preguntó, y sin que la voz contestase nada, se escuchó la puerta abrirse- ¡Gracias!- una vez arriba encontró la puerta abierta-¿Se puede?- preguntó, asomando la cabeza.

-Sí, sí. Entra Pato Caído. Antes de nada me gustaría presentarte a mi hermana mayor, pues será

ella la que nos va a ayudar. En el comedor, de pie, les esperaba una chica muy guapa. Sus cabellos eran oscuros como la noche, y estaban recogidos en un moño, menos dos mechones rebeldes a cada lado que caían gentilmente sobre sus mejillas sonrojadas. Sus ojos eran del color azul del mar, oscuros como nunca los había visto, y sus pestañas largas y redondeadas. Sus labios eran rojos, y sus piernas largas. Era delgada, pero sin llegar al extremo de 'esquelética'. Marie se sentía muy pequeña y simple a su lado.

-Mi hermana Amelia, el Pato Caído Marie- la segunda le dio un pisotón con el bastón mientras que a su vez la primera le daba un codazo en las costillas. Comenzaron a entrenar enseguida, con lo más básico. Marie se enteró de que Amelia era bailarina profesional, y que además hacía algunas cosas en pasarelas. Ella y su hermano se parecían, tanto en la manera de ser como físicamente. Los dos eran muy buenos con ella, y en las dos primeras horas, antes de ir a comer (que Marie admitió de sobras lo bien que cocinaba Amelia) ya habían conseguido que Marie no se cayese en los movimientos en los que solo utilizaba una sola pierna para apoyarse, y en la tarde restante también consiguieron hacer un baile de diez minutos perfecto, pero por supuesto, insuficiente. Aún tenían que entrenar muy duro las dos semanas restantes, y así lo hicieron. Al final en el salón a donde iba él lo dejaron escaquearse esas dos semanas, así que quedaron para cada día, y aunque Amelia solo podía estar tres días a la semana con ellos a causa de su trabajo, podían apañárselas solos. Marie, dejando de lado el ballet, cada día intentaba asegurarse si se estaba enamorando de él o solo le agradaba lo que Nicolás hacía, pero fuese lo que fuese, hacía que se comportase de formas extrañas.

-Bueno, sólo faltan tres días...- respiró hondo el chico, escurriendo brazos y piernas. Los dos estaban en el cuarto de él tomando unos refrescos mientras descansaban.

-Nicolás, quería decirte algo, pero no sé por donde comenzar...

-Si vuelves a darme las gracias te meteré la cabeza en el lavabo- el chico seguía haciendo bromas para hacerla enfadar, pero al ver que esta seguía quieta y seria, sin enfadarse tan siquiera, se alarmó- ¿Qué te ocurre?

-No lo sé- a punto estuvo Nicolás de caer de espaldas-. Primero lo pensé en la heladería, pero me pareció una tontería, pero después he ido dándome cuenta...

-¡Espera, espera! Me he perdido...

-Creo que... Me gustas- lo había dicho. Era la primera vez que se declaraba a un chico-. No contestes, quería decírtelo antes del torneo este, solo eso, sé que me rechazarás, por eso...- Nicolás agarró su mano- No hace falta que te disculpes- le sonreía ella. El joven la miraba desconsolado- ¡Y ahora, a bailar!

Después de aquella declaración, el tema no volvió a salir a la luz, y pasaron los tres días siguientes, dando comienzo a la mañana en la que empezaba la verdadera lucha por conseguir ahora, no un sueño, sino dos. Al llegar allí el sitio estaba a rebosar de gente que había ido a observar el espectáculo. Tanto a él como a ella los nervios los mataban, pero haciéndose los duros, entraron por la puerta de participantes. Allí dentro también había muchas personas, pero estas no eran público, si no otros competidores. Unos veinte minutos después de que llegaran, una chica llamó a los de 7-10 a la sala de la derecha, un chico a los de 11-14 y otro a los de 15-19. Ellos tenían que ir con estos últimos, y así lo hicieron. A lo lejos vieron a la pareja de bailarines que habían ganado el año pasado, con 18 años, uno más que los que tenía ahora Marie. Todos practicaban antes de entrar al escenario, y pudo ver como esos ganadores hacían tales cosas, que creía que le iba a ser imposible ganar. Nicolás apoyó una mano en su hombro.

-Tranquila, lo haremos lo mejor posible. Me disculpo pues he sido muy vanidoso, si no ganamos no pasa nada, estas dos semanas han sido muy divertidas a mí parecer- y como siempre en sus

labios se dibujaba una línea curvada que hacía a Marie creer que tenía fuerzas de nuevo. Después de mirarlo cinco segundos a los ojos, asintió con la cabeza.

-Lo haremos lo mejor que podamos...- repitió, justo en el momento que llamaban a los primeros participantes. Ellos tenían el número 7, y contando que cada grupo tardaría unos diez minutos, aún les quedaba tiempo para entrenarse un poco. Dejando a un lado el bastón, Marie comenzó a bailar junto con Nicolás, Pas de Deux entre los dos, Tour en l'air por parte de Nicolás...

-¡Muy bien!- desde la otra punta del salón se les acercaba la ganadora del año anterior, junto con su pareja, los dos muy sonrientes y aplaudiendo- Lo hacéis muy bien, pero hay una cosa que os falla el Bourrée, vais a distinto compás...

-Sí, es lo que siempre fallamos...- reía Nicolás, pasando su brazo por detrás de la espalda.

-Chico, coge suavemente a tu pareja, y flojito contad un, dos y tres. Despacio, comenzad a deslizaros con los pequeños pasitos, sin prisa, y contad uno y dos, uno y dos, o en todo caso, Un, deux, trois, sin perder el ritmo, así...- explicaba la pareja de la chica, mientras que los dos hacían lo que él decía- Ahora probadlo vosotros...- y así lo hicieron. Aunque Amelia también se lo había dicho a los dos, no lo conseguían, pero gracias a la ayuda de esos chicos, y después de algunos intentos fallidos, lo consiguieron. Era su turno.

-Muchas gracias, ahora nos toca a nosotros- decían Nicolás y Marie.

-Buena suerte.

-¡A vosotros también!

Al salir afuera, los focos los iluminaron. De fondo estaba el paisaje de un bosque, y delante de ellos el público, la televisión, el jurado... La música comenzó a sonar. Lentamente, hicieron lo que habían estado practicando, el Bourrée y después se dejaron llevar por la música. Marie se unía tanto con la música como con Nicolás. Se sentía estupidamente, ese momento era el que había estado

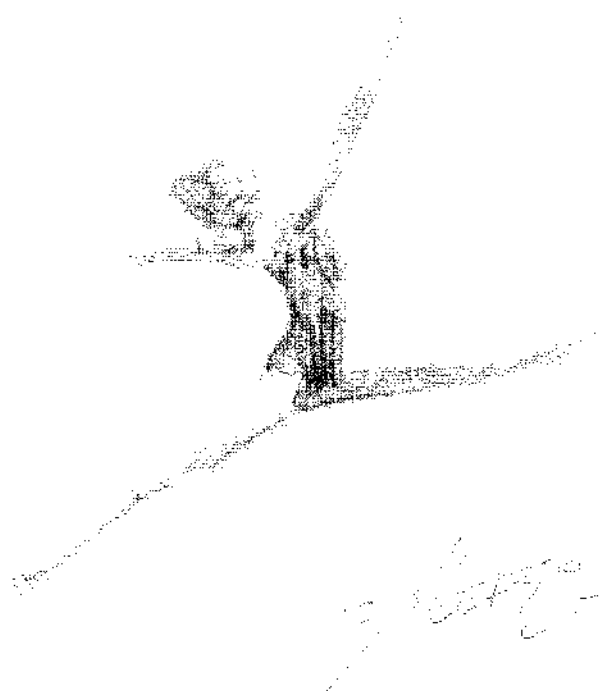
LITERATURA

esperando toda su vida, pero ahora había un problema... Fouetté, ese era el nombre del paso que tenía que hacer seguidamente. Los nervios la corrían, pero no se dejó llevar y comenzó. Tenía que hacer solo cinco vueltas, pero justo en la cuarta, su pierna buena no resistió y la lanzó al suelo. Justo estaba cayendo cuando Nicolás la salvó y volvieron al baile, haciendo como que eso había estado planeado. Al acabar todo el mundo aplaudió con ganas. A las dos horas siguientes se dieron los resultados del concurso.

-Pareja ganadora del tercer premio, la numero... ¡23!- los aplausos sonaron por la sala durante algunos minutos- El segundo puesto es para la pareja numero... ¡17!!- Marie se sonrojó cuando ella y Nicolás fueron a buscar el premio, ya nada les importaba, ni quién era el primer ganador, ni nada. A parte de cumplir ese pequeño sueño, habían quedado en segundo puesto, eso era... Fantástico.

-Gracias por tapar mi error, Cara de burbuja... - le sonrió la joven. De repente el chico besó suavemente sus labios.

-Aquella vez no contesté a tus sentimientos, porque estaba confundido. Ahora, también lo estoy, pero... Me gustaría probar. A veces me pregunto si me gustas como bailarina, o como chica. Perdona que te lo diga en estas circunstancias, pero el valor me vino de repente.- Marie lo miraba con cara de no saber que decir, era la primera vez que se encontraba en esa situación. Cuando acabaron las firmas y fotografías para las revistas, Nicolás la esperó al salir. Durante el camino hablaron sobre el tema amoroso, pero en esos momentos, ella también se sentía confundida sobre lo referente a Nicolás, lo único que entendía era que él había conseguido hacer que cumpliera el mayor de sus deseos, y que desde ese momento sería su mejor amigo, y si algún día llegaban a ser algo más, mejor que mejor, si no, pues... No pasaba nada, por lo menos ahora Marie ya sabía que por culpa de una pierna herida no tenía que hundirse, pues su gente la ayudaría... Gente como el chico que caminaba junto a ella.

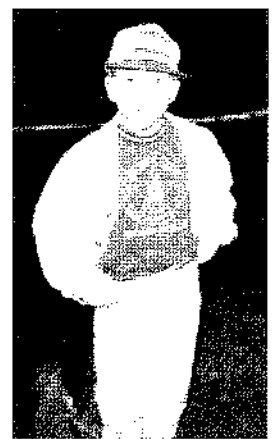
PASSATEMPS

Qui és Qui?

Els reconeixeu? Tots són companys de 1r una mica més joves. Endevineu els noms?

PASSATEMPS

PASSATEMPS

Promoció 2n Batxillerat 2004

Promoció 2n Cicle Formatiu de Grau Mitjà de
Preimpressió en arts gràfiques 2004

Promoció 2n Cicle Formatiu de Grau Superior d'Activitats i Animació Fisicoesportives 2004

INSTITUT D'ENSENYAMENT SECUNDARI

JOAN ORÓ

IES JOAN ORÓ
CTRA. SARAGOSSA, KM 464,2
25002 LLEIDA
TEL. 973 268 399
FAX 973 275 662

web www.xtec.es/iesjoanoro
e-mail iesjoanoro@centres.xtec.es